

Videos : <http://video.google.com/videoplay?docid=-6087880634127568249&hl=en>

Εικόνες Κολάσεως...

Χειρουργείο θανάτου...

Κι' όμως, θά υπάρξει έλεγχος...

Αγαπάτε αλλήλους...

Πάρτε την, πίσω...

Μή μέ δικάζετε...

Εικόνες από ένα ατύχημα...

Κι' αν είναι αλήθεια ;

Σέ μιά άλλη διάσταση...

Τί συνέβει, τό πρωϊνό τής 11ης Ιουλίου 1976...

Πάνω από τά σύννεφα...

Κι' όμως, υπάρχει Κόλαση...

Η Επιστροφή μου...

Μιά ακόμη περίπτωση: "γύρισα από τήν άλλη
ζωή..".

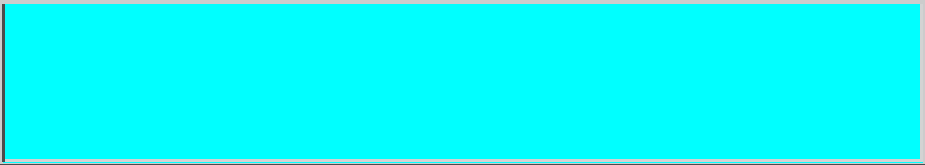
Μέ τήν μεσιτεία τής Παναγίας μας...

Μεταφέρομαι στήν Κόλαση...

Ο "γυρισμός" στό πεθαμένο σώμα μου...

Οί Άγιοι μιλούν γιά τήν Κόλαση...

Εικόνες από μιά φοβερή Αποκάλυψη...

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ ...

Σέ όλες σχεδόν τίς παραδόσεις τών αρχαίων λαών, από τά πολύ παλαιά χρόνια, υπήρχε η αντίληψη τού άλλου κόσμου καί τής άλλης ζωής.

Ομως, ο ερχομός τού Χριστού στήν γή, καί η ενημέρωση τών ανθρώπων γιά τόν "άλλο κόσμο" μέ κάθε λεπτομέρεια, αύξησε αυτόν τόν προβληματισμό καί τήν προετοιμασία...

Ο Χριστός, στήν παραβολή τού πλουσίου καί τού φτωχού υπηρέτη του, πού συμβολικά ονομαζόταν Λάζαρος, σκιαγράφησε τά συμβαίνοντα "μετά θάνατον", καί προειδοποίησε τό τί περιμένει τούς ανθρώπους εκείνους πού θά αδιαφορήσουν γιά τόν κίνδυνο.

Μίλησε ακόμη γιά αποπομπή τών ανθρώπων αυτών στήν φωτιά τήν αιώνια, λέγοντας τά χαρακτηριστικά εκείνα λόγια,

" ... πορεύεσθε απ' εμού, οι κατηραμένοι είς τό πύρ τό αιώνιον τό ητοιμασμένον τώ διαβόλω καί τοίς αγγέλοις αυτού ...,

καί αλλού, μιλώντας γιά τήν μεγάλη Κρίση, στήν Β' παρουσία, προειδοποίησε,

" καί απελεύσονται ούτοι (οι αμαρτωλοί), είς Κόλασιν αιώνιον ... "
(Ματθ.ΚΕ'41-46).

Ανέφερε ακόμη, τό σκότος τό "εξώτερον" υπονοώντας ότι υπάρχει καί σκότος "εσώτερον", πιό βαθύ δηλαδή καί πιό αποτρόπαιο, καί κατέληξε λέγοντας,

" Εκεί έσται, ο τριγμός και ο βρυγμός των οδόντων... (Ματθ. ΚΒ΄30)

Στήν Αποκάλυψη μιλάει ακόμη για " λίμνη καιομένη πυρί και θείω..." καθώς επίσης ότι " ο καπνός του βασανισμού αυτών, είς αιώνας αιώνων αναβαίνει, και ούκ έχουσιν ανάπαυσιν (οι τιμωρούμενες ψυχές) ημέρας και νυκτός ...)
Αποκάλ. ΙΔ΄11

Δέν μίλησε βέβαια για καζάνια που βράζουν και για πηρούνια τεράστια, που θα τρυπούν τους ανθρώπους, όπως πολλοί αναφέρουν κοροϊδεύοντας. Εδωσε όμως εικόνες υλικές και κατανοητές από τον κόσμο που ζούμε, για να μπορέσουμε κάπως να καταλάβουμε την φρίκη την αιώνιο στους τόπους εκείνους...

Μίλησε, σαν έναν δάσκαλο ορεινού χωριού κάποτε, που απευθυνόμενος στους μαθητές του, που ποτέ τους δεν είχαν δει την θάλασσα, τους είχε ειπεί.

-- Η θάλασσα παιδιά, είναι σαν μία μεγάλη στέρνα. Σαν κι αυτή που ποτίζετε τα πρόβατα, αλλά ασύγκριτα μεγαλύτερη. Φανταστείτε ένα κάμπο, γεμάτο νερό...

-- Και τό πλοίο κύριε, πώς είναι τό πλοίο;

-- Τό πλοίο παιδιά, είναι σαν μία μεγάλη σκάφη που πλέει μέσα στην στέρνα...

Αλλά όποια ασύγκριτη διαφορά υπάρχει μεταξύ στέρνας και θάλασσας, σκάφης και τάνκερ, τόση ακριβώς και περισσότερη είναι η διαφορά γεγονότων και καταστάσεων που θα κληθούμε κάποτε να αντιμετωπίσουμε ...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

Θά παραθέσουμε τώρα μία απομαγνητοφωνημένη συνέντευξη, όπως την βρήκαμε σε ένα ηχητικό ντοκουμέντο, κασέτα θαυμάτων, της Παναγίας της Μαλεβής, μιάς εικόνας με έναν παράξενο τρόπο συμπεριφοράς, για την οποία λεπτομερώς αναφέρουμε , στην στήλη "Τώ καιρώ ετούτω "

Είναι μία μαρτυρία, ότι ένας άλλος κόσμος μάς περιμένει, μέσα από μία διαδικασία, ελέγχου και Κρίσεως...

Μιλάει η ασθενής.

"Ήμουν πολύ καλά όταν μου παρουσιάσθηκε μία μικρή αιμορραγία. Μέ πίεσαν και πήγα στον γιατρό, τό είχα σαν αστείο εγώ, βρέθηκε όμως πράγματι ένα μικρό ινομύωμα. Ομως μετά, μου είπε ο γιατρός, ότι τό αίμα δεν είναι από τό ινομύωμα, αλλά προέρχεται από πολύποδα. Θά κάνεις μία απόξεση και θά γίνεις καλά, μέ καθυσύχασε ...

Εκανα πράγματι την απόξεση κάναμε και κάποιες άλλες αναλύσεις, βρέθηκαν

σχετικά καλές, καί καταλήξαμε μέ τόν γιατρό, ότι άν ήθελα, μπορούσα καί νά μή κάνω τήν εγχείρηση.

Ομως, ένα βράδυ είδα στόν ύπνο μου ότι μέ είχαν στό χειρουργείο. Αυτό μέ έβαλε σέ σκέψεις, μήπως ήταν κάποια προειδοποίηση. Δούλευα τότε σέ μία κλινική καί συζητώντας μέ μία συνάδελφο, μού είπε νά πάω νά εγχειρισθώ.

Παρακαλούσα τήν Παναγία μία βδομάδα νωρίτερα νά μέ βοηθήσει, καί νά μού δείξει άν πρέπει νά εγχειρισθώ ή όχι. Δυσκολεύθηκα αρκετά στήν προετοιμασία ναρκώσεως, τόσο, πού απορούσαν καί οι γιατροί βλέποντάς με άγρυπνη.

ΚΙ΄ ΟΜΩΣ , ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΛΕΓΧΟΣ...

Οπως βρισκόμουν ξύπνια, ξαπλωμένη στό κρεβάτι, βλέπω μπροστά μου δύο άγνωστα πρόσωπα, όχι γιατρούς. Μού λένε,

-- Πάμε..

-- Πού θά πάμε, τούς λέω, θά γίνει εγχείρηση τώρα.

-- Πάμε, θά γίνει καί η εγχείριση...

Τήν ώρα όμως πού μού έλεγαν αυτά, ξεκίνησε από τό στόμα τους κάτι σάν μουσική, μέ λέξεις συνεχώς επαναλαμβανόμενες " η εγχείριση θά γίνει, η εγχείριση θά γίνει ..."

Ητανε λέξεις ανακατεμένες μέ μουσική έτσι καθώς περπατούσαμε στόν διάδρομο. Φθάσαμε κάπου, καί ανεβαίνοντας τρία σκαλιά, τά μέτρησα, άνοιξε μία πόρτα καί μπήκαμε σέ ένα γραφείο. Ηταν καθισμένος εκεί ένας άνθρωπος.

Δέν μπορούσα νά διακρίνω τό πρόσωπό του, έβλεπα όμως τό σώμα καί τά χέρια του πάνω στό γραφείο. Δίπλα του υπήρχε ένα πακέτο, σάν μπλόκ λογιστικών αποδείξεων. Κρατούσε ανοιχτό ένα βιβλίο, μεγέθους Ευαγγελίου τό οποίο καί συμβουλευτήκε, πρίν μέ ρωτήσει,

-- Είσαι παντρεμένη;

-- Ναί.

-- Εχεις παιδιά;

-- Ναί.

-- Πόσα παιδιά έχεις;

-- Τρία.

-- Ήσουν πιστή στο στεφάνι σου;

-- Μάλιστα !

-- Γιατί 3 παιδιά; Τού λέω πάλι κλαίγοντας,

-- Τρία.

-- Θέλω νά μού εξηγήσεις, μού λέει, γιατί μόνο τρία παιδιά; Είχες κάνει εκτρώσεις;

-- Οχι. Εκανα μία, αλλά δέν γνώριζα ότι ήταν αμαρτία. Τό εξομολογήθηκα όμως σέ ιερέα...

Μόλις είπα, ότι τό εξομολογήθηκα σέ ιερέα, υπέγραψε βιαστικά τό δελτίο αποδείξεων, έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε στόν δεξιό συνοδό μου.

-- Πάμε, μού λένε οι συνοδοί μου.

(Εν τώ μεταξύ, η μουσική καί οι λέξεις " η εγχείριση θά γίνει " ακούγονταν συνεχώς). Μπήκαμε σέ δεύτερο γραφείο. Μέ ρωτούν πάλι.

-- Εκκλησιάζεσαι;

-- Μάλιστα.

-- Εξομολογείσαι;

-- Ναί.

-- Κοινωνάς;

--Μάλιστα.

-- Νηστεύεις; Λέω πάλι,

-- Μάλιστα.

Υπέγραψε καί αυτός στίς αποδείξεις πού είχε μπροστά του, έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε στόν δεξιό συνοδό μου. Ξεκινήσαμε τώρα γιά τό τρίτο γραφείο. Εκεί, είδα διαφορετικά φώτα, άλλες διακοσμήσεις...

Αρχισα νά σκέπτομαι μήπως έγινε η εγχείριση καί έχω πεθάνει καί βρίσκομαι

στήν άλλη ζωή, γιατί έβλεπα άλλα πράγματα, άλλο κόσμο, έξω από τήν ζωή πού καθημερινά βλέπουμε. Προσπαθούσα νά καταλάβω άν ήμουνα σέ μέρος πού ήταν μέ τόν Θεό, ή μέ πήγαιναν γιά τήν Κόλαση.

Σηκώθηκε ξαφνικά ένας δυνατός αέρας, σάν σίφουνας, καί πρόσεξα ανάμεσα στά ανακατωμένα φύλλα τών δένδρων, πολύχρωμα μικρά σταυρουδάκια νά στριφογυρίζουν στόν αέρα. Η θέα τών Σταυρών μέ καθησύχασε. Μπήκαμε στό τρίτο γραφείο. Μέ ρωτούν πάλι,

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ...

-- Κάνεις βοήθειες ; (ελεημοσύνες)

-- Είμαι φτωχιά, αλλά ότι μπορώ κάνω...

-- Επισκέπτεσαι ανάπηρους, φτωχούς, αρρώστους;

-- Κάνω καί τήν νοσοκόμα, καί μού αρέσει νά περιποιούμαι αρρώστους, γι' αυτό πάω...

Υπόγραψε κι' αυτή τήν απόδειξι καί τήν έδωσε στους συνοδούς μου. Πήγαμε στό τέταρτο γραφείο. Μέ ρωτάνε εκεί,

-- Μήπως είσαι "αρπαώνης " (Κυπριακή διάλεκτος, "γραπώνεις, αρπάζεις").

Αυτή τήν λέξι όμως, προσωπικά, δέν τήν είχα ακούσει ποτέ μου. Τού λέω,

--Τί σημαίνει αυτό κύριε; Δέν τήν ξέρω αυτή τήν λέξη...

-- " Αρπαώνεις, αρπαώνεις ; " μού λέει.

-- Δηλαδή άν αρπάζω, άν κλέβω , θέλεις νά πείς;

-- Ναί.

-- Αμα είναι καί πεινάω, τού λέω, τά παίρνω. Αμα είναι, καί κάτι πού δέν τό έχω, αλλά τό βρίσκω διπλό, (στήν δουλειά μου ή καί αλλού), κι' αυτό τό παίρνω...

Μού τράβηξε μία γραμμή πάνω στό χαρτί, σάν κάτι νά σημείωσε, **δέν τό υπόγραψε**, (όπως υπόγραφαν οι άλλοι νωρίτερα), έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε. Μπήκαμε στό πέμπτο γραφείο. Ερώτηση,

-- Κατακρίνεις τόν αδελφό **μου**;

Τού λέω,

-- Μέ συγχωρείτε κύριε, δέν ξέρω τόν αδελφό **σας**.

Θύμωσε, καί μού ξαναείπε,

-- Τόν αδελφό σου, τόν συνάνθρωπό σου, τόν κατακρίνεις; Τού λέω,

-- Ναί, κύριε, τόν κατακρίνω.

-- Γιατί τόν κατακρίνεις;

-- Γιατί, δέν μού αρέσουν οι πράξεις του...

-- Τίς δικές σου πράξεις, τίς κατακρίνεις;

-- Κύριε, νά σάς εξηγήσω...

-- Οχι, μού λέει, πές μου γιατί κατακρίνεις;

-- Κατακρίνω, τού λέω, προσπαθώντας νά δικαιολογηθώ ...

-- Μέ τόν συνάδελφό σου πώς είσαι;

-- Οχι καί καλά. Εκεί πού δουλεύω υπάρχουν παρεξηγήσεις καί φασαρίες. Ομως εξομολογούμαι τακτικά καί τά λέω στόν πνευματικό μου...

Κοίταξε τό χαρτί, σημείωσε κάτι, καί **δέν υπόγραψε** τήν απόδειξη, (όπως δέν είχε υπογράψει κί ο άλλος στό προηγούμενο γραφείο). **Παρ' όλο πού είπα ότι τά εξομολογούμαι τακτικά σέ ιερέα, (αλλά τά ξανακάνω πάλι ...)**

Τό " αρπαώνης-κλέβεις" , καί τίς κατακρίσεις, δέν τίς υπέγραφε...

Βγήκαμε έξω καί βαδίζοντας γιά τό επόμενο, έκτο γραφείο, η μουσική καί τά λόγια πού συνεχώς άκουγα πρίν, ότι " η εγχείριση θά γίνει, η εγχείριση θά γίνει" τώρα άλλαξαν. Τώρα άκουγα, σέ γρήγορο πλέον ρυθμό " η εγχείριση τελείωσε, η εγχείριση τελείωσε ...".

ΠΑΡΤΕ ΤΗΝ ΠΙΣΩ

Μπήκαμε σέ νέο γραφείο. Δέν υπήρχε κανένας, μόνο μία μεγάλη πολυθρόνα καί κάθε λίγο έβλεπα, πότε ένα αστεράκι, πότε ένα πολύχρωμο σταυρουδάκι, νά εμφανίζεται πάνω στην καρέκλα αυτή καί νά φεγγοβολάει μέ αστραπές...

Από μία μικρή , χαμηλή πόρτα μπήκε ένα πρόσωπο, σάν κοπέλα, πολλή ωραίο, μέ μεγάλα μάτια (μού θύμιζε άγγελο), καί τό μόνο πού πρόσεξα ιδιαίτερα ήταν τά χρυσά περιβραχιόνια πού είχε στά χέρια του (ενδεικτικό κάποιας εξουσίας), μέ μία μεγάλη πέτρα επάνω τους πού έβγαζε αστραπές.

Μπήκε μέ έναν σεμνό αέρα, κάθισε στήν καρέκλα, καί μέ κοίταξε ερευνητικά από τό πρόσωπο ως τά πόδια. Άπλωσε τό χέρι καί ο συνοδός μου έδωσε τά χαρτιά πού μέ αφορούσαν. **Εβλεπα τό πρόσωπο αυτό πολύ καθαρά, καθώς διάβαζε τά σημειώματα.**

Σταμάτησε ξαφνικά, καί στρεφόμενος πρός τήν πόρτα εξόδου είπε υπομονετικά, τρείς φορές, σάν κάποιον νά ρωτούσε απ' έξω...

-- Νά τήν περάσω, νά τήν περάσω, νά τήν περάσω;

Δέν άκουσα τήν απάντηση. Γύρισε μόνο καί φώναξε, δείχνοντας τήν έξοδο.

-- Πάρτε την πίσω, πάρτε την πίσω...

Ηταν στ' αυτιά μου άκόμη ο αντίλαλος τών λέξεων " **πάρτε την πίσω, πάρτε την πίσω** " , όταν ένοιωσα ένα χέρι στό μέτωπό μου. Άκουσα μιά φωνή.

-- Μάμα, μάμα, τέλειωσε η εγχείρισή σου, τέλειωσε. Ηταν η κόρη μου, καί άρχισα νά συνέρχομαι.

Γιατί δέν μ' αφήσατε, τούς έλεγα.

Οι νοσοκόμες πέσαν επάνω μου, ζητούσαν νά μάθουν τί είχε συμβεί. Σέ όλη τήν διάρκεια τής εγχειρίσεως, μού έλεγαν, κάπου τρισήμιση ώρες, σέ ακούγαμε πού συνομιλούσες. Μέ ποιούς μιλούσες καί κουνούσες τά χέρια σου; Πές μας τί συνέβη;

Μαζεύτηκαν 50 περίπου νοσοκόμες, όλο σχεδόν τό προσωπικό, καί ζητούσαν επίμονα νά τούς ειπώ. Τί έβλεπα, αυτές τίς ώρες στό χειρουργείο;

Αν καί τά θυμάμαι όλα έντονα, ζήτησα στυλό καί χαρτί γιά νά μή τά ξεχάσω. Ηλθε ένας θεολόγος καί μού πήρε συνέντευξη.

Σέ συζήτηση πού είχα μέ πνευματικούς ανθρώπους, μού είπαν ότι όλα αυτά, συμβαίνουν στίς ψυχές μετά θάνατο. Εκεί θά υπάρξει Κρίση. **Γιά λόγους πού δέν γνωρίζουμε, μού είπαν, οι άγγελοι πού διακονούσαν σάν συνοδοί τήν ψυχή σου, πήραν τήν τελευταία στιγμή, εντολή από τόν Θεό νά μέ γυρίσουν στόν κόσμο, νά διορθωθώ καί νά μετανοήσω...**

-- " Πάρτε την πίσω...."

Ο πνευματικός μου, μού είπε.

Σύμφωνα μέ τήν Παράδοση τής Ορθοδόξου Εκκλησίας, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα, υπάρχουν 9 τελώνια , σταθμοί ελέγχου τών ψυχών πού πεθαίνουν. Πέρασες τά πέντε, **μέ τά τελευταία τρία ανυπόγραφα.**

Ο έλεγχος στον έκτο σταθμό υπήρξε απορριπτικός γιά τήν ψυχή σου. Είχες νά περάσεις καί τά υπόλοιπα. **Είχες τά κατάλληλα έργα γιά νά περάσεις;**

ΜΗ ΜΕ ΔΙΚΑΖΕΤΕ ...

Διηγείται ένας φίλος, αυτόπτης μάρτυρας τού συμβάντος.

" ... πέθαινε η μάνα μου, μού είπε. Καί πάνω στό τέλος της δέν ανεγνώριζε ούτε εμάς, τά παιδιά της. Τά μάτια της σφαιλισμένα. Καί μόνο η αναπνοή της έδειχνε ένα υπόλειμμα ζωής πού ακόμα είχε.

Τότε, εκεί πάνω στό τέλος, άρχισε η μάχη. Κί' εμείς τά παιδιά της, οι παρατηρητές. Ενώ δηλαδή είχε τά μάτια κλειστά, καί δέν αναγνώριζε ούτε εμάς τά παιδιά της, όμως αυτή "έβλεπε...".

" Εβλεπε " άλλους. Ποιούς; Πρόσωπα, πού είχαν έλθει νά τήν "παραλάβουν " . Καί τότε, μέσα στήν ησυχία τήν νεκρική τού περιβάλλοντος, άρχισε νά φωνάζει .

-- Φύγετε. Φύγετε. Μή μέ παίρνετε. Μή μέ δικάζετε. Δέν έκανα τίποτα ...

Ποιά ψυχολογία, ποιά κοινωνιολογία, πιά φιλοσοφία, καί πιά... θά μπορούσε νά μάς πεί, τί έβλεπε αυτή η ταλαίπωρη, μέ τά μάτια κλειστά ή, τί πρόσωπα καταλάβαινε αυτή, πού δέν γνώριζε ούτε τά παιδιά της;

Ναί, έλεγε ο φίλος μου. Είναι γεγονός, τό είδα μέ τά μάτια μου. Υπάρχει καί άλλος κόσμος. Καί έρχονται νά παραλάβουν τήν ψυχή μας εκεί, στήν επιθανάτια κλίνη, εκεί στον τόπο τού τροχαίου θανατηφόρου, μέσα από τίς λαμαρίνες καί τά σίδερα, είτε άγγελοι αγαθοί, είτε πονηροί δαίμονες.

Ανάλογα μέ τά έργα μας...

ΣΧΕΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΓΙΟΥ...

(τού π. Ιακώβου Τσαλίκη)

Όταν είχε κοιμηθεί ο Γέροντας μου, ο πατήρ Νικόδημος, είπα στην προσευχή μου, που να πήγε άραγε η ψυχή του;

Τότε είδα, όχι σε όνειρο, αλλά πνευματικό τω τρόπω, ότι με φώναξε ο Γέροντας μου να του πάω τα κλειδιά της Μονής γιατί ήρθε ο Μέγας Αρχιερέας !

Πήγα λοιπόν έξω από την πόρτα του κελιού, που είναι πάνω από την είσοδο της μονής, κι όταν έφτασα κοντά, ακούω ομιλίες, ερώτηση, απάντηση.

Μέσα γινόταν ανάκριση, εξέταση.

Χτύπησα την πόρτα και μπήκα μέσα στο δωμάτιο και τι να δω!!!.....

Ο Γέροντας μου στεκόταν όρθιος, ξεσκούφωτος με το κεφάλι κατεβασμένο και τα χέρια σταυρωμένα με πολύ φόβο και ευλάβεια.

Απέναντι του ήταν ο Μέγας Αρχιερέας καθήμενος επί θρόνου. Ο θρόνος ήταν μετέωρος ένα μέτρο πάνω από το δάπεδο. Το πρόσωπο του έλαμπε. Χρυσό, σαν καθαρό κερί, δεν μπορώ να το περιγράψω παιδί μου.

Στα γόνατα του ήταν ανοιχτό ένα βιβλίο και μέσα ήταν γραμμένη η ζωή του Γέροντά μου. Ρωτούσε ο Μέγας Αρχιερέας και απαντούσε ο Γέροντας μου. Μόλις μπήκα μέσα σταμάτησε η ανάκριση, πήγα στον Γέροντα μου, του έβαλα μετάνοια και του έδωσα τα κλειδιά της Μονής.

«Γέροντα, έφερα και τα κλειδιά της Λειψανοθήκης μην τυχόν θελήσει ο Αρχιερέας να προσκυνήσει τα Αγία Λείψανα», του είπα. Ο γέροντάς μου, τα πήρε.

Ήθελα να βάλω μετάνοια και στο Μέγα Αρχιερέα, αλλά δεν μου είπε τίποτε ο Γέροντας μου κι επειδή ήμουν υποτακτικός, δεν μπορούσα να κάνω κάτι χωρίς ευλογία.

Έτσι βάζοντας μετάνοια στον Γέροντα μου και υποκλινόμενος από μακριά στον Μέγα Αρχιερέα, βαδίζοντας προς τα πίσω, χωρίς να γυρίσω την πλάτη μου, βγήκα από το δωμάτιο.

Αμέσως μόλις βγήκα άρχισε πάλι η ανάκριση...

Είδα, παιδί μου, ότι όλη μας η ζωή, έργα, λόγια, σκέψεις είναι γραμμένα, καί θα δώσουμε για όλα λόγο.

Όσο για τον Γέροντά μου πληροφορήθηκα ότι η ψυχή του πήγε πολύ καλά."

Από το βιβλίο: "ΛΟΓΟΙ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ", Κοζάνη 2006,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΤΥΧΗΜΑ

Ο Μιχάλης Χ. , ο μόνος διασωθείς από πτώση ελικοπτέρου στόν ποταμό Στρυμόνα, παλαιότερα , διηγείται.

" Σέ μιά στιγμή είδα πνιγμένους τούς συστρατιώτες μου, αφού μάς παρέσυρε τό ορμητικό ρεύμα τού ποταμού στόν καταρράκτη. Εγώ, έμεινα στόν πυθμένα τού καταρράκτη. Έκανα τόν σταυρό μου καί είπα.

-- Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ με. Τώρα θά 'ρθούν οι άγγελοι ή οι δαίμονες νά παραλάβουν τήν ψυχή μου.

Στιγμές τραγικές...

Αλλά ο Θεός μέ άφησε νά ζήσω μέ τήν οικογένειά μου τήν πολύτεκνη. Δίπλα μου, στό ρεύμα τού ποταμού, επέπλεαν πνιγμένοι ο πυροσβέστης καί οι στρατιώτες τών ειδικών δυνάμεων...".

Γί'αυτήν τήν φοβερή ώρα τής εξόδου μας από τά επίγεια σύνορα, τού εκτελωνισμού τών αποσκευών τού βίου μας, καί τής " θεωρήσεως τών διαβατηρίων " η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει συντάξει καί τήν παρακάτω δέηση στήν Υπεραγία Θεοτόκο.

" Ασπιλε, αμόλυντε, άφθορε, άχραντε, αγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα... καί εν τώ καιρώ τής εξόδου μου, τήν αθλίαν μου ψυχήν περιέπουσα καί τάς σκοτεινάς όψεις τών πονηρών δαιμόνων πόρρω (μακράν) αυτής απελάυνουσα...."

ΚΙ΄ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ;

Απόρριψη τής ψυχής από τήν βασιλεία τού Θεού, σημαίνει Κόλαση, καί συγκατοίκηση μετά τών δαιμόνων. Γιατί, δυστυχώς, οι τόποι τής άλλης ζωής είναι δύο. Δέν είναι ούτε τρεις, ούτε πέντε. Ή μέ τόν Χριστό πού θά κρίνει τόν

κόσμο, ή μέ τόν διάβολο πού μάς ξεγελούσε στόν κόσμο αυτό, καί πιστά τόν υπηρετήσαμε...

Σκεπτόμαστε πολλές φορές ανθρώπους πού πεθαίνουν από τροχαία στόν κόσμο. Από ανακοπές καί εμφράγματα, από ηλεκτροπληξίες καί τυχαία συμβάντα. Ανθρώπους πού τό βράδυ θά κοιμηθούν στό κρεβάτι καί τό πρωϊ θά τούς συνοδέψουν άλλοι στό μακρινό ταξίδι τού αποχωρισμού...

Ανθρώπους πού φεύγουν απροετοίμαστοι, νομίζοντας ότι " πεθαίνουμε καί τελειώνουμε...", καί πού δέν έχουν τήν περίσκεψη καί μιάς " άλλης άποψης ".

Τί κι ' άν τελειώσαμε Πανεπιστήμια, Master, Γλώσσες, Ειδίκευση, Σπουδές χρονοβόρες καί πολυέξοδες. Τί κι ' αν καθίσαμε στά θρανία χρόνια ατέλειωτα, ξενύχτια πάνω στά βιβλία, σέ ώρες εργασίας καί μάθησης.

" Ματαιότης, ματαιότητω, τά πάντα ματαιότης " αναφέρει κάπου ο Δαβίδ.

Καί αυτό είναι, η πιό σοφή καί κατασταλαγμένη άποψη τού ανθρώπου, στά 75 ή 80 χρόνια αυτής τής διαδρομής, πού καλείται νά ζήσει...

ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ...

Πάρα πολλοί άνθρωποι σήμερα ,δεν πιστεύουν ότι υπάρχει άλλη ζωή.Νομίζουν, ότι όλα τελειώνουν εδώ,κάτω από την πέτρα του τάφου,και τίποτα παραπέρα. Η Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία,διά πολλών αποδείξεων,γι'αυτούς πού θέλουν χωρίς προκαταλήψεις να ιδούν την αλήθεια , διδάσκει ότι η ζωή μας είναι ένα χρονικό τίποτα μπροστά στα εκατομμύρια χρόνια της άλλης ζωής.

Πρέπει όμως να προσέξουμε, γιατί μετά τον θάνατο θα επακολουθήσει Κρίση!

Ο άνθρωπος σαν τέλειο δημιούργημα έχει Δημιουργό.

Τυχαίως δεν έγινε τίποτα, και είναι αληθινή παραφροσύνη να δεχόμαστε ότι ένα σπίτι ή ένα αυτοκίνητο σχεδιάσθηκε και έγινε από τον άνθρωπο, ενώ ολόκληρα ηλιακά συστήματα κινούμενα με ιλιγγιώδεις και σταθερές ταχύτητες χωρίς να συγκρούονται , έγιναν μόνα τους ,στην τύχη , καί από το τίποτα ...

Πολλοί ακόμη μιλούν , και πιστεύουν ότι όντως υπάρχει άλλη ζωή ,και ότι όλοι θα πάμε σίγουρα εκεί . Δίκαιοι και άδικοι, πιστοί και άπιστοι, κλέφτες, φονιάδες, και έντιμοι!

Συμβαίνει όμως αυτό;

Παρακάτω, θα παραθέσουμε αποσπάσματα από μια πραγματική, σύγχρονη ιστορία, πού έζησε ένας άνθρωπος, πού δεν πίστευε σε τίποτα. Ένας βετεράνος του πολέμου, ο Σέρβος Ντούσαν. Συνέβη σ'αυτά τα χρόνια. Στα χρόνια μας...

ΤΙ ΣΥΝΕΒΕΙ ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΤΗΣ 11ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1976 ...

« Σε όλες μου τις εκθέσεις προσπαθώ να παρουσιάσω με ειλικρίνεια τα γεγονότα πού έζησα στα 48 χρόνια της ζωής μου. Στις 11 Ιουλίου 1976, λίγο πρίν τις 10 το πρωϊ ξεκίνησα με το αυτοκίνητό μου από το Κραγκούγεβιτς για τα Μπάνια της Ματαρούσκα.

Φθάνοντας στην γέφυρα του Ίμπαρ, στο Κράλιεβο, έστριψα αριστερά εξ' αιτίας μιάς συγκρούσεως πού είχε αποκλείσει τον δρόμο, παίρνοντας κατεύθυνση για το μοναστήρι.

Ετσι κάπως αρχίζει αυτή η συγκλονιστική ιστορία

Στον δρόμο, παίρνει στο αυτοκίνητό του δυό άγνωστα πρόσωπα. Έναν ιεροπρεπή καλόγερο και μια σεβάσμια μοναχή. Στον δρόμο του λένε τα πάντα για την ζωή του, ακόμη και λεπτομέρειες. Ξαφνιάζεται...

- Ντούσαν, επιστρέφεις από το μνημόσυνο στο Κραγκούγεβιτς, έτσι δεν είναι; Που γνώριζαν το όνομά μου κ' από πού ερχόμουν ; Μού ήσαν εντελώς άγνωστοι...

- Μάλιστα.

- Και τώρα πάς στα Μπάνια της Ματαρούσκα, ενώ δεν κάνεις μπάνια...

- Δεν τολμώ, γιατί το νερό είναι πολύ ζεστό. Μόλις σταμάτησε ο καλόγερος. με ερωτά η καλογριά.

- Από πού κατάγεσαι Ντούσαν ; Από την Ζακούτα ; Ο πατέρας σου είναι ο Ντιμίτρι, η μάνα σου η Ντερίνκα, η ... Αυτοί πιστεύουν στον Θεό, αλλά μόλις θυμώσουν τον βλασφημούν. Ο αδελφός σου, ο Μίλοβαν, έχει ανώτατη μόρφωση αλλά είναι άθεος. Μεγάλος άθεος...

Σώπασε για λίγο και συνέχισε·

-- Και εσύ Ντούσαν, πιστεύεις κατά βάθος στον Θεό, παρ'όλη την αποστασία σου.

Σταμάτησες και μας πήρες, ενώ άλλοι περνούσαν δίπλα μας και μας έφτυναν. Καλύτερα να μη είχαν γεννηθεί παρά έτσι πού φέρθηκαν...

Έτρεμα από τον φόβο μου. Μέσα από τον καθρέπτη του οδηγού γύρισα και τους κύτταξα. Φρίκη με κατέλαβε. Δυό μεγάλα φωτοστέφανα με εκτυφλωτικό φώς, πάνω από τα κεφάλια τους με τύφλωσαν.

Αλήθεια, δεν είχα να κάνω με συνηθισμένους ανθρώπους...

Συνέχισαν μιλώντας μου για την άσωτη ζωή πού έκανα. Ο φόβος και η ντροπή με είχαν κυριεύσει. Στο προαύλιο του μοναστηριού σταμάτησα για να κατέβουν. Έτρεξα να τους ανοίξω τις πόρτες. Τράβηξα το πόμολο και έσκυψα μέσα.

Τά καθίσματα, ήσαν άδεια !

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ...

Καταβεβλημένος, ανήσυχος, τρομοκρατημένος, φθάνω στο ξενοδοχείο μου. Κατάκοπος ξάπλωσα στο κρεβάτι. Ένας πόνος, σαν βελονιά, διαπέρασε το στήθος μου ρίχνοντας με σε βαθύ ύπνο.

Σαν σε όνειρο η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε. Οι τοίχοι λάμπουν παράξενα, και ένας φωτεινός άγγελος, ίδια αρχαία εικόνα, μπαίνει μέσα.

Μου μιλάει·

-- Ντούσαν, σήκω να περπατήσουμε. Ξέρεις ποιους μετέφερες σήμερα; Τον Άγιο Απόστολο Πέτρο, και την Αγία Πέτκα (Παρασκευή) που τιμά πολύ η οικογενειά σου ... Φθάσαμε σ' ένα βουνό. Μπήκαμε σ' ένα σύννεφο κι αρχίσαμε να υψωνόμαστε στο διάστημα, σαν σε παραμύθι.

Ο άγγελος μου είπε·

-- Κοίτα κάτω την Γή. Τι βλέπεις;

Όλη η γη ήταν σαν σφαίρα, αλλά αναγνώριζα παρ' όλο το ύψος, πρόσωπα ανθρώπων, ζώων κλπ

-- Ντούσαν, ο Θεός επέβλεψε επάνω σου για να λάβεις μικρό δείγμα της άλλης ζωής και της αναστάσεως των νεκρών όταν θα έλθει ο Χριστός για να κρίνει τον κόσμο. Έτσι θα συμβεί και τότε ...

Σαν σε ταινία έβλεπα φωτεινούς Αρχαγγέλους να σαλπίζουν, τάφοι να ανοίγονται σε όλη τη γή, και οι νεκροί να βγαίνουν ακέραιοι και ολόσωμοι από αυτούς. Έβλεπα άνδρες, γυναίκες, παιδιά να βγαίνουν από θάλασσες, λίμνες, φωτιές κ.λ.π. όπως είχαν πεθάνει.

Το πιο περίεργο ήταν, ότι στο μέτωπο τού καθενός, σαν σε χαρτί, ήταν γραμμένα πολλά ή λίγα λόγια.

Ο άγγελος πήρε το λόγο·

-- Γιατί θαυμάζεις Ντούσαν; Αυτά που βλέπεις γραμμένα, είναι τα έργα του καθενός, είναι γραμμένες ακόμη και οι σκέψεις τους. Τίποτε δεν πρόκειται να κρυφθεί

Ανάμεσα στους νεκρούς έβλεπα φίλους, συγγενείς, γνωστούς. Άπλωναν τα χέρια, μιλούσαν, αλλά δεν ξεχώριζα τα λόγια τους. Ένα άλλο πλήθος πλασμάτων σαν σκιές εκινείτο στον αέρα γύρω μας. Διέκρινα καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Τι άραγε ήσαντε;

-- Αυτές είναι ανθρώπινες ψυχές, μού είπε ο άγγελος εμβαθύνοντας στην σκέψη μου.

Η ψυχή που βγαίνει από τον άνθρωπο περιέχει όραση, ακοή, ομιλία, μνήμη, συναισθήματα. Χωρίς ψυχή ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένας όγκος κρέατος. Χωρίς ψυχή δεν υπάρχει ζωή.

Όταν βγεί η ψυχή από το σώμα (θάνατος) τότε, για 40 ημέρες περνά πάλι όλη τη ζωή που έζησε και τής δείχνονται όλα όσα έκανε, τούς τρόπους που έζησε, αλλά και τα μέρη που αμάρτησε, που ευεργέτησε κ.λ.π. Μετά υψώνεται στον ουρανό για κρίση.

Πρέπει να ξέρεις Ντούσαν, ότι στην κόλαση υπάρχουν οι αμαρτωλοί, αλλά και οι "καλοί" λεγόμενοι άνθρωποι, σύμφωνα με τα μέτρα του κόσμου... Είναι οι άνθρωποι που ενσυνείδητα δεν θέλησαν να ακούσουν τίποτα για τον Χριστό και για την σωτηρία τους. Αδιαφόρησαν νομίζοντας ότι τό θέμα δεν τούς αφορούσε !

Ταξιδεύσαμε μέσα στο διαστημικό χώρο, αλλά δεν είμαι σε θέση και ούτε είναι δυνατόν να περιγράψω λεπτομέρειες. Φθάσαμε τέλος σ' ένα μέρος με ατέλειωτους πελώριους τοίχους. Μιά πύλη σε σχήμα Σταυρού λαμποκοπούσε...

Υπήρχαν πολλές ψυχές, λιγότερο ή περισσότερο φωτεινές, πλήθος αγγέλων, αλλά και δαίμονες με τερατοειδείς μορφές, όπως στις αγιογραφίες που

βλέπουμε, οί οποίες προσπαθούσαν να εμποδίσουν τις ψυχές να μπούνε μέσα. Περάσαμε τήν πύλη αυτή και φθάσαμε σ' ένα δεύτερο σταθμό, όπου η αγριότης των δαιμόνων να αρπάξουν ψυχές, σε γέμιζε φρίκη.

Μέσα από την πύλη όμως ένα ισχυρό, πεντακάθαρο φώς, που όμοιο του άνθρωπος δεν είδε, φώτιζε τα πάντα. Σπίτια, ποτάμια, δένδρα, λουλούδια, και Εκκλησίες με ψαλμωδίες, έλαμπαν απερίγραπτα....

Το έδαφος του Παραδείσου ήταν σαν γυάλινο, κρυστάλλινο θα έλεγα, ενώ τεράστιοι πράσινοι μυρωδάτοι κήποι σκέπαζαν τους γύρω χώρους. Ύμνοι και Δοξολογίες στον Χριστό γέμιζαν τον αέρα.

Ακόμη, μέσα από μιά μεγάλη απόσταση, σ' ένα ύψωμα, έβλεπα έναν τεράστιο Σταυρό και πάνω σ' αυτόν ο Χριστός, ενώ ένα εκτυφλωτικό φώς ξεπηδούσε γύρω του. Άγγελοι και άγιοι υπήρχαν δίπλα του.

-- Ντούσαν, εδώ είναι ο θρόνος του Θεού... Δεν είσαι άξιος να πάς παραπέρα. Φρόντισε να εκμεταλλευτείς την λίγη ζωή που σου μένει, να βαπτισθής, και να σωθείς με νηστεία και προσευχή κρατώντας κάθε εντολή του Θεού...

Πρόσεξε !

**ΚΙ' ΟΜΩΣ, ΥΠΑΡΧΕΙ
ΚΟΛΑΣΗ...**

(Παλαιά τοιχογραφία τής Μεγάλης Κρίσεως καί τής Κολάσεως στόν Ναό τής Παναγίας τής Δεξιάς, στήν Θεσσαλονίκη. Φαίνεται ο πύρινος ποταμός, ο εωσφόρος, καί οί βασανιστές - δαίμονες ! Σήμερα, αποφεύγουν να παρουσιάζουν τέτοια θέματα γιά νά μή... φοβάται ο κόσμος! Όμως ο λόγος τού Χριστού γιά τήν Κόλαση "ού δέδετα...")

".... Βγήκαμε σαν σε όνειρο από τον Παράδεισο και μεταφερθήκαμε σ' ένα μέρος, σαν άβυσσος, κατασκότεινο. Κανένα σκοτάδι γήινο δεν μπορεί να υπάρξει παρόμοιο. Μια τρομερή βρώμα, η βρώμα της Κολάσεως μ' έπνιγε.

Ένοιωθα ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι τό άγνωστο, σέ κάτι τό φοβερό, αλλά δεν ήξερα τι μπορούσε να είναι . Ο άγγελος-οδηγός με κατεύθυνε...

Στο βάθος, φάνηκε μια απέραντη θάλασσα, που από την επιφάνεια που έβραζε ξεπηδούσαν φωτιές πελώριες. Αντιλήφθηκα ότι βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν ατέλειωτο τοίχο ενώ μερικά μέτρα πιο πέρα από τα πόδια μας τα νερά έβραζαν σαν σε ηφαίστειο.

Με λόγια αυτά δεν περιγράφονται !...

Αλλοίμονο σ' αυτούς που θα πάνε στην κόλαση, και που ατέλειωτα χρόνια θα

καίγονται στον τόπο αυτό. Αλλοίμονο σ' αυτούς που τους ξεγελάει ο Σατανάς και τους λέει ότι ο διάβολος και η Κόλασις είναι παραμύθια των παπάδων, και τους ρίχνει στις πορνείες, μοιχείες, αυτοκτονίες, ναρκωτικά, ομοφυλοφιλίες, εκτρώσεις κ.λ.π. , και τους καθησυχάζει λέγοντας τους·

" Μή φοβάσθε, ο Θεός είναι καλός ..."

Τούς λέει ακόμη,

" Και που θα χωρέσουν όλοι στην Κόλαση ..."

Όταν θα προσγειωθούν στα μέρη αυτά για πάντα και θα κλείσουν οι πόρτες πίσω τους, τότε θα καταλάβουν το θανάσιμο λάθος τους.

Έβλεπα αναρίθμητα τρομερά ζώα, τεράστια φίδια, με πολλά κεφάλια, να συστρέφονται, να ορθώνονται, και να σφίγγουν τους αμαρτωλούς παρασύροντας τους, στα βάθη της πύρινης θάλασσας...

Κι' όταν τα στόματα των τερατόμορφων ζώων κατέτρωγαν τούς αμαρτωλούς, τότε τα σώματα αυτά πάλι ξαναγίνονταν όπως καί πρώτα, για να ξαναρχίσει καί πάλι ο ίδιος κύκλος βασάνων...

-- Μη φοβάσαι Ντούσαν, είπε ο άγγελος. Τα φίδια και τα ζώα που κολυμπούν σ' αυτό το βραστό νερό, τα έφτιαξε ο Θεός έτσι, που να μην καταστρέφονται... Αιώνια θα δαγκώνουν και όλα μαζί θα βράζουν και θα ψήνονται σ' αυτήν τη φωτιά, αλλά ποτέ δεν θα βράσουν, ούτε καί θα ψηθούν ολότελα...

Αυτή θα είναι και η τιμωρία τους...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΜΟΥ

Το θέαμα των βασανιστηρίων ήταν ανυπόφορο. Αρκετές φορές έκλεισα τα μάτια μου, αλλά όταν τα γύρισα στο σκοτάδι, τότε εκεί με υποδέχθηκαν μαύρα τέρατα, με πύρινα μάτια, ουρλιάζοντας και πετώντας γύρω μας.

Τρόμαξα...

-- Μη τaráζεσαι Ντούσαν. Είναι δαίμονες που τους ενοχλούμε. Ο πολύς κόσμος σήμερα δεν πιστεύει στους δαίμονες.

Τους θεωρεί παραμύθια και γελάει. Θα έλθει η ώρα όμως, αν δεν μετανοήσουν,

αν δεν εξομολογούνται με ειλικρίνεια, και δεν κοινωνούν τακτικά, που θα ζήσουν στά μέρη αυτά, και τότε θα πιστεύσουν ... Θυμήσου το αυτό Ντούσαν!

Εδώ θά ζήσουν, είτε τους αρέσει είτε όχι !...

Μόνο η αλλαγή ζωής μπορεί να τούς γλιτώσει, πριν βέβαια τούς προλάβει ο θάνατος...

Με τα λόγια αυτά ο άγγελος με έβγαλε από την κόλαση και το σκοτάδι της.

Επιστρέφοντας στη Γή με σταύρωσε και εξαφανίστηκε....

Έκτοτε, η εξέλιξη της ζωής μου σε μετάνοια και αλλαγή ζωής, υπήρξε ραγδαία. Σήμερα, κοντά στον Χριστό και τα μυστήρια Του, νοιώθω ασφαλισμένος απέναντι στην άλλη ζωή τόσο, που καμιά Ασφαλιστική Εταιρεία ανθρωπίνης ζωής, δεν μπορεί να προσφέρει. Ελπίζω, πώς πάρα πολλοί άνθρωποι θα σκεφθούν έτσι, και πώς ήταν ανάγκη η πραγματική αυτή ιστορία να δοθεί στη δημοσιότητα...

(Τό όραμα αυτό, από μετάφραση Σερβικού κειμένου, δόθηκε στην δημοσιότητα προς απλή ενημέρωση).

Σχολιάζοντάς το μερικοί άνθρωποι, μίλησαν για ένα συμβολικό όραμα αλληγορικής σημασίας που δέν έχει σχέση όμως μέ την πραγματικότητα...

Ποιός από εμάς όμως, είτε Πατριάρχης, είτε Αρχιεπίσκοπος, είτε πνευματικός, μπορεί υπεύθυνα νά πει, ότι αυτός γνωρίζει καλά, τό τί ακριβώς εννοούσε ό Χριστός όταν μιλούσε για τήν Κόλαση;

Φυσικά κανείς !...

Κάποιοι άλλοι, γέλασαν ειρωνικά ονομάζοντας τήν περιγραφή " σωστό παραμύθι..."

Καί άν δέν είναι έτσι;

Αν μία στίς χίλιες όμως, είναι τά πράγματα εκεί... όπως παραπάνω περιγράφηκαν, τότε τί γίνεται;

Ελεύθεροι είμαστε όμως, νά κρίνουμε καί νά αποφασίσουμε...

ΓΥΡΙΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

ΖΩΗ...

" Ήμουν άθεη, και έβριζα πολύ και φοβερά το Θεό. Ζούσα μέσα στη ντροπή και την πορνεία και ήμουν νεκρή στη γη. Όμως ο ελεήμων Θεός δεν άφησε να χαθώ, αλλά με οδήγησε στη μετάνοια.

Στα 1961 αρρώστησα από καρκίνο και ήμουν άρρωστη τρία χρόνια. Δεν έμενα ξαπλωμένη, παρά εργαζόμουν και έκανα θεραπεία σε γιατρούς, ελπίζοντας να βρω θεραπεία. Τους τελευταίους έξη μήνες είχα τελείως αδυνατίσει, τόσο που ούτε νερό δεν μπορούσα να πιω. Μόλις το έπινα, αμέσως το έκανα εμετό. Τότε με πήγαν στο νοσοκομείο και επειδή ήμουν πολύ ενεργητική κάλεσαν ένα καθηγητή από τη Μόσχα και αποφάσισαν να με χειρουργήσουν.

Μόλις μου άνοιξαν την κοιλιά, αμέσως πέθανα. Η ψυχή μου βγήκε από το σώμα και στέκονταν ανάμεσα σε δύο γιατρούς και εγώ με μεγάλο φόβο και τρόμο κοίταζα την αρρώστια μου. Ολόκληρο το στομάχι μου και τα έντερα μου ήταν προσβεβλημένα από καρκίνο. **Στεκόμουν και σκεπτόμουν γιατί είμαστε δύο;** Δεν είχα ιδέα ότι υπάρχει ψυχή. Οι κομμουνιστές μας φούσκωναν και μας δίδασκαν ότι η ψυχή και ο Θεός δεν υπάρχουν, ότι αυτό είναι μόνο επινόηση των παπάδων για να ξεγελάσουν το λαό και να τον κρατούν σε φόβο για κάτι που δεν υπάρχει.

Βλέπω τον εαυτό μου που στέκεται και τον βλέπω πάλι πάνω στο χειρουργείο. Μου έβγαλαν έξω όλα τα εντόσθια και αναζητούσαν τον δωδεκαδάκτυλο. Αλλά εκεί υπήρχε μόνον πύον, τα πάντα ήταν κατεστραμμένα και χαλασμένα, τίποτε δεν ήταν υγιές. Οι γιατροί τότε είπαν: «αυτή δεν έχει με τι να ζήσει». Όλα τα έβλεπα με μεγάλο φόβο και τρόμο και πάλι σκεπτόμουν: «Πώς και από πού είμαστε δύο;. Στέκομαι και ταυτόχρονα είμαι ξαπλωμένη;

"Οι γιατροί τότε επέστρεψαν τα εντόσθιά μου όπως-όπως και είπαν ότι το σώμα μου πρέπει να δοθεί στους νέους ειδικευόμενους γιατρούς για διδασκαλία και το μετέφεραν στο νεκροτομείο και εγώ πήγαινα κοντά τους **και όλο και παραξενευόμουν και σκεφτόμουν πως και από πού είμαστε δύο.** Εκεί με άφησαν ξαπλωμένη γυμνή, καλυμμένη ως το ύψος του στήθους με ένα σεντόνι.

Μετά απ αυτό βλέπω ότι ήλθε ο αδελφός μου και έφερε το μικρό μου γιο. Ήταν έξι χρονών και ονομάζονταν Αντρούσκα (Αντρέι). Ο γιός μου πλησίασε το σώμα μου και με φίλησε στο κεφάλι . Άρχισε να κλαίει και να λέει: «Μαμά, μαμά, γιατί

πέθανες; Είμαι ακόμη μικρός, πως θα ζήσω χωρίς εσένα; Πατέρα δεν έχω και συ πέθανες! Εγώ τότε τον αγκάλιασα και τον φίλησα, αλλά αυτό δεν το αισθάνθηκε ούτε το είδε ούτε με πρόσεξε, αλλά κοίταγε το νεκρό μου σώμα. Έβλεπα επίσης πως έκλεγε ο αδελφός μου. Μετά απ αυτό, εγώ με μιας βρέθηκα στο σπίτι μου.

Ήλθε η πεθερά μου από τον πρώτο μου γάμο, η μητέρα μου και η αδελφή μου. Τον πρώτο μου σύζυγο τον εγκατέλειψα γιατί πίστευε στο Θεό. Τότε άρχισε η διανομή των πραγμάτων μου. Εγώ ζούσα πλούσια και με πολυτέλεια και όλα αυτά τα απόκτησα με αδικία και με πορνεία. Η αδελφή μου άρχισε να αφαιρεί τα πιο ωραία από τα πράγματά μου, ενώ η πεθερά ζητούσε να αφήσει και κάτι στο γιό μου. Η αδελφή μου δεν άφηνε τίποτε, αλλά επιπλέον άρχισε να εμπαίζει την πεθερά λέγοντας: «αυτό το παιδί δεν είναι από τον γιό σου και συ δεν του είσαι τίποτε». Μετά απ αυτό αυτές βγήκαν και έκλεισαν το σπίτι. Η αδελφή μου πήρε μαζί της και ένα μεγάλο μπόγο με πράγματα. Ενώ αυτές μάλωναν για τα πράγματά μου είδα γύρω μας να χορεύουν και να χαίρονται διάβολοι.

Ξαφνικά βρέθηκα στον αέρα και βλέπω σαν να πετώ με αεροπλάνο. Αισθάνομαι ότι κάποιος με συγκρατεί και ότι υψώνομαι όλο και πιο πολύ. Βρέθηκα πάνω από την πόλη Μπαρναούλ.

Μετά βλέπω ότι η πόλη χάθηκε . Έγινε σκοτάδι. Μετά απ αυτό άρχισε πάλι να έρχεται φως και στο τέλος φώτισε τελείως και το φως ήταν πάρα πολύ ισχυρό που δεν μπορούσα να το κοιτάξω. Με τοποθέτησαν σε μαύρη πλάκα ενάμιση μέτρου. Έβλεπα δένδρα με πολύ χοντρούς κορμούς και πανέμορφο ποικιλόχρωμο φύλλωμα. Ανάμεσα στα δένδρα υπήρχαν σπίτια και μάλιστα όλα καινούργια, αλλά δεν είδα ποιοι ζούσαν σ' αυτά.

Στην κοιλάδα αυτή είδα πλούσιο πράσινο χορτάρι και σκέφτηκα: που βρίσκομαι εγώ τώρα; Αν βρίσκομαι στη γη τότε γιατί δεν υπάρχουν εδώ επιχειρήσεις, εργοστάσια ούτε άλλα κτίρια, γιατί δεν υπάρχουν δρόμοι ούτε συγκοινωνία; Τι μέρος είναι ετούτο εδώ χωρίς ανθρώπους και ποιος τέλος πάντων ζει εδώ;

ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ...

Λίγο πιο πέρα είδα να περπατάει μια ωραία υψηλή γυναίκα με βασιλικά φορέματα κάτω από τα οποία φαίνονταν τα δάκτυλα των ποδιών. Περπατούσε

τόσο ανάλαφρα που από τα πόδια δεν λύγιζε ούτε το χορτάρι. Κοντά της πήγαινε ένας νεαρός που είχε ύψος ως τους ώμους της. Είχε κρυμμένο το πρόσωπο του με τα χέρια του και για κάτι έκλεγε πολύ και πικρά και παρακαλούσε, αλλά για ποιο λόγο δεν μπορούσα να ακούσω.

Σκέφτηκα ότι είναι ο γιος της και μέσα μου διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν τον λυπάται και δεν του εκπληρώνει το αίτημα. Αυτός έκλεγε και θρηνούσε και εκείνη δεν του εκπλήρωνε την αίτηση. (Σημείωση: Από όλα φαίνεται ότι αυτός ο νεαρός ήταν άγγελος φύλακας αυτής της νεκρής γυναίκας. Φαίνεται επίσης πόσο ενδιαφέρονται οι άγιοι άγγελοι για μας και τις ψυχές μας, αλλά εμείς δεν το βλέπουμε. Παραπέρα φαίνεται και αυτών το αίτημα είναι ανεκπλήρωτο, αν ο θάνατος μας βρει αμαρτωλούς και αμετανόητους).

Όταν αυτοί με πλησίασαν, ο νεαρός έπεσε μπροστά στα πόδια της και άρχισε να την παρακαλεί εντονότερα και να οδύρεται και να της ζητεί κάτι. Εκείνη κάτι του απάντησε, αλλά δεν μπόρεσα να καταλάβω τι. (Σημείωση: Είχα την ευκαιρία και από άλλες πηγές να γνωρίσω πως και πόσο πικρά κλαίει ο άγ. Άγγελος φύλακας όταν αυτός που του δόθηκε για φύλαξη δεν υπακούει στην αγία Εκκλησία και στην αγία πίστη, χάνοντας την ψυχή του για πάντα). Όταν αυτοί με πλησίασαν ήθελα να τη ρωτήσω: «που βρίσκομαι;»

Τη στιγμή εκείνη η γυναίκα αυτή σταύρωσε τα χέρια στο στήθος, ύψωσε τα μάτια προς τον ουρανό και είπε :

«Κύριε, που θα πάει αυτή, έτσι;».

Εγώ τότε έτρεμα και μόλις τώρα κατάλαβα ότι είχα πεθάνει, ότι η ψυχή μου βρισκονταν στον ουρανό και το σώμα έμεινε στη γη. Τότε άρχισα να κλαίω και να οδύρομαι και ακούω φωνή που λέει: «επιστρέψτε την στη γη για τις αγαθοεργίες του πατέρα της».

Άλλη φωνή απάντησε:

«Βαρέθηκα την αμαρτωλή και διεφθαρμένη ζωή της. Εγώ ήθελα να την εξαφανίσω από προσώπου γης χωρίς μετάνοια, αλλά με παρακάλεσε γι αυτήν ο πατέρας της. Δείξε της το μέρος για το οποίο άξιζε».

Αμέσως βρέθηκα στον Άδη. Τότε άρχισαν να έρπουν μέχρις εμένα φοβερά πυρακτωμένα φίδια με μακριές γλώσσες που ξερνούσαν φωτιά και άλλες αποκρουστικές βρωμιές. Η βρώμα ήταν αβάσταχτη. Αυτά τα φίδια τυλίχθηκαν γύρω μου και ταυτόχρονα από κάπου παρουσιάστηκαν σκουλήκια χοντρά ίσαμε το δάκτυλο με ουρές που κατέληγαν σε βελόνες και άγκιστρα. Αυτά έμπαιναν σε όλα τα ανοικτά μου μέρη, στα αυτιά, στα μάτια, στη μύτη, κ.λ.π. και έτσι με βασάνιζαν και εγώ κραύγαζα όχι με την φωνή μου. Αλλά εκεί δεν υπήρχε από πουθενά ούτε βοήθεια ούτε έλεος από κανένα.

Εκεί είδα πως παρουσιάστηκε η γυναίκα που πέθανε από άμβλωση και άρχισε να παρακαλεί τον Κύριο για έλεος. ΑΥΤΟΣ της απάντησε: «εσύ στην γη δεν με αναγνώριζες, σκότωνες τα παιδιά στην κοιλιά σου και επί πλέον έλεγες στους ανθρώπους: δεν πρέπει να γεννάτε παιδιά, τα παιδιά είναι περιττά». Σε μένα δεν υπάρχουν, δεν υπάρχουν περιττά. Σε μένα υπάρχουν τα πάντα και για όλους αρκετά.

Σε μένα ο Κύριος είπε: «Εγώ σου έδωσα την αρρώστια για να μετανοήσεις, αλλά εσύ με έβριζες ως το τέλος της ζωής και δεν Με αναγνώριζες και για τον λόγο αυτό και εγώ δεν σε αναγνωρίζω! Πως στη γη έζησες χωρίς τον Κύριο Θεό, έτσι και εδώ θα ζήσεις!».

Ξαφνικά όλα μεταστράφηκαν και εγώ κάπου πέταξα. Η βρώμα χάθηκε, χάθηκε και ο δυνατός οδυρμός και εγώ ξαφνικά είδα την εκκλησία μου που ενέπαιζα. Άνοιξε η πύλη και από αυτή βγήκε ιερέας ντυμένος στα άσπρα. Αυτός στέκονταν με σκυμμένο το κεφάλι και κάποια φωνή με ρωτάει: «ποιος είναι αυτός;». Εγώ απάντησα: «ο ιερέας μας». «Εσύ έλεγες ότι είναι χαραμοφάης, αυτός δεν είναι χαραμοφάης, αλλά πραγματικός ποιμένας, δεν είναι μισθοφόρος. Γνώριζε πως αν και είναι κατά το βαθμό μικρός, συνηθισμένος ιερέας, υπηρετεί Εμένα, μάθε ακόμη και τούτο: αν δεν σου διαβάσει αυτός την ευχή της εξομολόγησης, εγώ δεν θα σε συγχωρήσω»!

Τότε άρχισα να παρακαλώ: «Κύριε, γύρισέ με στη γη, έχω ένα μικρό γιο». Ο Κύριος είπε: «ξέρω ότι έχεις μικρό γιο, είναι κρίμα γι αυτόν». «Κρίμα», απάντησα εγώ. Τότε Εκείνος αποκρίθηκε: «Εγώ σας λυπούμαι όλους και τρεις φορές σας λυπούμαι. Όλους σας περιμένω πότε θα ξυπνήσετε από το αμαρτωλό όνειρο, να μετανοήσετε και να έλθετε στον εαυτό σας;».

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ...

Εδώ τώρα εμφανίστηκε εκ νέου η Μητέρα του Θεού, που νωρίτερα την αποκαλούσα γυναίκα και πήρα το θάρρος να τη ρωτήσω: «Υπάρχει εδώ σε σας παράδεισος;». Αντί για απάντηση μετά απ αυτές τις λέξεις, ξαναβρέθηκα στην κόλαση στον Άδη. Τώρα ήταν χειρότερα από ότι την προηγούμενη φορά.

Έτρεξαν ολόγυρά μου οι δαίμονες με καταλόγους και μου έδειχναν τα αμαρτήματά μου και φώναζαν: «εσύ μας υπηρέτησες όταν ήσουν στη γη»!

Άρχισα να διαβάζω τα αμαρτήματά μου, όλα μου τα έργα μου που ήταν

γραμμένα με μεγάλα γράμματα και ένοιωσα φοβερό φόβο.

Από τα στόματά τους έβγαине φωτιά. Οι δαίμονες με κτυπούσαν στο κεφάλι. Πάνω μου έπεφταν και κολλούσαν πυρακτωμένες σπίθες από φωτιά και με έκαιγαν. Γύρω μου ακούονταν φοβερός θρήνος και κοπετός πολλών ανθρώπων.

Όταν το πυρ δυνάμωνε έβλεπα τα πάντα γύρω μου. Οι ψυχές είχαν φοβερή όψη, ήταν σακατεμένες με τεντωμένους λαιμούς και πρησμένα μάτια. Μου έλεγαν ότι είσαι συντρόφισσα (φαίνεται ότι ήταν κομουνίστριες) και είσαι υποχρεωμένη να ζήσεις μαζί μας. Όπως εσύ έτσι και εμείς όταν είμαστε στη γη δεν αναγνωρίζαμε το Θεό, τον βρίζαμε και κάναμε κάθε κακό, την πορνεία, την υπερηφάνεια και άλλα και ποτέ δεν μετανοήσαμε.

Όσοι αμάρτησαν, αλλά μετάνιωσαν, πήγαιναν στη εκκλησία, προσεύχονταν στο Θεό, ελεούσαν τους φτωχούς και βοηθούσαν όσους βρίσκονταν σε ανάγκη και κακοτυχία, αυτοί είναι εκεί πάνω. (Σημείωση: δηλαδή στο παράδεισο, τον οποίο αυτοί εδώ δεν ήθελαν ούτε να μνημονεύσουν).

Εγώ φοβήθηκα φοβερά από αυτά τα λόγια, μου φαίνονταν ότι ήδη βρισκόμουν εδώ στον Άδη ολόκληρη ζωή και αυτοί μου λένε ότι θα ζήσω μαζί τους αιώνια.

Μετά από αυτό εμφανίστηκε εκ νέου η Μητέρα του Θεού και έγινε φως, οι δαίμονες τράπηκαν σε φυγή και οι ψυχές που βασανίζονται στην κόλαση άρχισαν να φωνάζουν και να την ικετεύουν για έλεος: «Ουράνια βασίλισσα, μη μας αφήνεις εδώ» φώναζαν. **«Καιγόμαστε Μητέρα του Θεού και δεν υπάρχει ούτε σταγόνα νερό»!** Εκείνη έκλαιγε και μέσα από το κλάμα έλεγε:

«Όσο ζούσατε στη γη δε με αναγνωρίζατε και δε μετανοούσατε για τις αμαρτίες σας στον Γιο Μου και Θεό σας και Εγώ τώρα δεν μπορώ να σας βοηθήσω, δεν μπορώ να παραβώ την επιθυμία του Γιου μου και Εκείνος δεν μπορεί την επιθυμία του Πατέρα του! Βοηθώ μόνο αυτούς για τους οποίους παρακαλούν οι συγγενείς και για τους οποίους προσεύχεται η αγία εκκλησία». Μετά απ αυτό εμείς αρχίσαμε να υψωνόμαστε και από κάτω αναδίδονταν δυνατή κραυγή φωνών: **«Μητέρα του Θεού μη μας αφήνεις».**

Ξανά υπήρχε σκοτάδι και εγώ βρέθηκα στην ίδια πλάκα. Σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος η Μητέρα του Θεού ύψωσε τα μάτια στον ουρανό και άρχισε να προσεύχεται λέγοντας: «τι να κάνω μ αυτήν, που να την βάλω; Μια φωνή απάντησε : «αφήστε την από τα μαλλιά στη γη». «Μα αυτή είναι κουρεμένη;». Η φωνή είπε πάλι: «Πιάστε την από τα μαλλιά».

Τότε η Μητέρα του Θεού έφυγε ήσυχα, η πόρτα της μισάνοιξε έτσι που πίσω απ' αυτήν δεν έβλεπα τίποτε. Κατόπιν επέστρεψε κρατώντας τα μαλλιά μου στα χέρια της και από κάπου εμφανίστηκαν 12 άμαξες χωρίς τροχούς, κινούνταν σιγά και εγώ τις ακολουθούσα. Η Μητέρα του Θεού μου έδωσε τα μαλλιά, αλλά εγώ δεν αντιλήφθηκα ότι με άγγιξε. Άκουσα μόνο όταν είπε ότι η δωδέκατη άμαξα δεν έχει πάτο. Φοβόμουν να καθίσω σ' αυτήν, αλλά η Μητέρα του Θεού με έσπρωξε στη γη απ' αυτή.

Ο " ΓΥΡΙΣΜΟΣ" ΣΤΟ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ...

Μετά απ αυτό εγώ συνήλθα και ενσυνείδητα στεκόμουν και κοιτάζα. Ήταν μιάμιση η ώρα το απόγευμα. Μετά από κείνο το φως που είδα εκεί όλα στη γη μου φαίνονταν άσχημα και δεν μου άρεσε που ήμουν στη γη, αλλά τι να κάνω. **Τώρα είπα μόνη μου στην ψυχή μου: «πήγαινε στο σώμα»!**

Τότε βρέθηκα πάλι στο νοσοκομείο και πήγαμε στο ψυγείο που φύλαγαν τα πτώματα. Αυτό ήταν κλειστό, αλλά εγώ μπήκα μέσα χωρίς κώλυμα και είδα το νεκρό μου σώμα: Το κεφάλι μου ήταν γυρισμένο λίγο προς τα πλάγια, ενώ η μέση μου πιέζονταν από νεκρούς.

Μόλις η ψυχή μου μπήκε στο σώμα, αμέσως αισθάνθηκα ισχυρό ψύχος. Κάπως απελευθέρωσα την πιεσμένη μέση μου, διπλώθηκα και έσφιξα τα γόνατα με τα χέρια.

Τη στιγμή εκείνη έβαλαν μέσα το νεκρό σώμα κάποιου ανθρώπου και όταν άναψαν το φως με είδαν σκυμμένη, ενώ εκείνοι συνήθως βάζουν όλους τους νεκρούς με το πρόσωπο προς τα πάνω. Βλέποντάς με έτσι οι νοσοκόμοι φοβήθηκαν και από το φόβο διασκορπίστηκαν. Επέστρεψαν με δύο γιατρούς, που αμέσως διέταξαν να ζεσταθεί το μυαλό μου με λάμπες. Στο σώμα μου υπήρχαν οκτώ τομές (μάθαιναν πάνω σ αυτό): τρεις στο στήθος και οι υπόλοιπες στην κοιλιά. Δύο ώρες μετά το ζέσταμα του κεφαλιού άνοιξα τα μάτια και μόλις μετά από 12 μέρες μίλησα.

Το πρωί μου έφεραν πρωινό τηγανίτες με βούτυρο και καφέ (ήταν μέρα νηστείας), αλλά δεν ήθελα να φάω και τους είπα ότι δε θα φάω. Οι νοσοκόμοι έφυγαν πάλι και όλοι στο νοσοκομείο άρχισαν να με προσέχουν. Ήλθαν οι γιατροί και με ρώτησαν γιατί δεν θέλω να φάω. Τους απάντησα: «καθίστε και θα

σας διηγηθώ τι είδε η ψυχή μου. Όποιος δεν νηστεύει τις μέρες της νηστείας, αυτός θα φάει βρωμερά και σιχαμερά πράγματα. Γι αυτό σήμερα δε θα φάω όπως και σ όλες τις νηστείες δε θα αρτυθώ».

Οι γιατροί από την έκπληξη, τη μια κοκκίνιζαν την άλλη κιτρίνιζαν και οι ασθενείς με άκουγαν προσεκτικά. Κατόπιν συγκεντρώθηκαν πολλοί γιατροί και εγώ τους είπα ότι τίποτε πλέον δεν με πονάει. Τότε άρχισε να έρχεται σε μένα κόσμος και μάλιστα πολύς και εγώ σε όλους διηγόμουν και έδειχνα τις πληγές. Η αστυνομία άρχισε να διώχνει τον κόσμο και μένα με μετέφεραν σε άλλο νοσοκομείο. Εκεί ανάρρωσα τελείως και παρακάλεσα τους γιατρούς να με γιατρέψουν όσο το δυνατό νωρίτερα τις τομές που μου έκαναν μαθαίνοντας πάνω μου.

Τότε με έβαλαν πάλι στο χειρουργικό τραπέζι και όταν οι γιατροί άνοιξαν την κοιλιά μου είπαν :

«Γιατί χειρουργήσανε τελείως υγιή άνθρωπο;». Εγώ τότε τους ρώτησα: «Ποια είναι η αρρώστια μου;» Αυτοί μου απάντησαν : «Τα εντόσθιά σας είναι υγιή και καθαρά όπως του παιδιού». Τους είπα ότι τα μάτια μου ήταν δεμένα κατά τη διάρκεια της εγχείρησης, αλλ ότι, παρ όλα αυτά, είδα το εσωτερικό μου στον καθρέπτη του ταβανιού.

Ήλθαν και οι γιατροί που έκαναν την εγχείρηση και όταν πλησίασαν είπαν: «Που είναι η αρρώστια της; τα εντόσθιά της ήταν όλα διαλυμένα και προσβεβλημένα από τον καρκίνο και τώρα είναι τελείως υγιή».

Τους απάντησα: ο ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ φανέρωσε το έλεός του πάνω σε μένα την αμαρτωλή, για να ζήσω ακόμη και μαρτυρήσω στους άλλους ό,τι είδα και ό,τι μου συνέβη. **ΕΚΕΙΝΟΣ, ο ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ πήρε ότι κατεστραμμένο ήταν μέσα μου και μου έδωσε υγιή, σε όλους θα το διηγούμαι, ώσπου να πεθάνω.**

Κατόπιν είπα στο γιατρό: «Βλέπεις πως γελαστήκατε;» και εκείνος απάντησε ότι «τίποτε δεν ήταν υγιές μέσα σου». «Τι νομίζετε τώρα;» τον ρώτησα εγώ. Απάντησε: «σε αναγέννησε ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ!» Τότε του απάντησα: «Αν πιστεύετε σ' αυτόν κάντε τον σταυρό σας και παντρευτείτε στην εκκλησία». Ο γιατρός κοκκίνισε γιατί ήταν Εβραίος. Πρόσθεσα ακόμη: γίνου αρεστός στον Κύριο το ΘΕΟ.

Κατόπιν άφησα το νοσοκομείο, κάλεσα τον ιερέα που νωρίτερα ενέπαιζα και του έκανα επιθέσεις, αποκαλώντας τον χαραμοφάη. Του διηγήθηκα όλα όσα μου συνέβησαν, εξομολογήθηκα και μετάλαβα των αγίων του Χριστού μυστηρίων. **Τον κάλεσα και ευλόγησε το σπίτι μου, γιατί ως τώρα σ αυτό βασίλευε η αμαρτία, η μικρότητα, το μεθύσι, ο εμπαιγμός και η μάχη.**

Τώρα εγώ η αμαρτωλή Κλαυδία, που είμαι 40 χρονών, με την βοήθεια του

Θεού και της Ουράνιας Βασίλισσας, ζω χριστιανικά. Πηγαίνω τακτικά στη εκκλησία, στο ναό του Θεού και ο Κύριος με βοηθάει. Από όλες τις μεριές του κόσμου με επισκέπτονται άνθρωποι και εγώ διηγούμαι σε όλους όσα μου συνέβησαν, είδα και άκουσα. Με τη βοήθεια του Θεού τους δέχομαι όλους, διηγούμαι σε όλους τι ήμουν πριν, τι μου συνέβη τώρα και για ποιο λόγο είμαι τώρα πιστή.

Ας είναι δοξασμένος ο Κύριος ο Θεός! Όλους τους συμβουλεύω να προσέχουν πως ζουν, γιατί πράγματι υπάρχει άλλος κόσμος και άλλη ζωή και ότι ο καθένας θα δώσει λόγο για τα γήινα έργα του και ότι ανάλογα μ' αυτά θα έχει πλήρως δίκαια ανταμοιβή ή τιμωρία και μάλιστα αιώνια. Να ζήτε όλοι χριστιανικά και κατά ΘΕΟΝ. ΑΜΗΝ.

Ουστιγούζινα Κλαύδιγια Νικίτισνα.

(ΕΚΔΟΣΕΙΣ " ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ ")

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ...

Επειδή κάποιοι, (γιά προσωπικούς τους λόγους καί προφανώς κάπου ελεγχόμενοι), όταν ακούνε λόγους "περί κολάσεως" εξανίστανται, ότι "γράφουμε ακραία θέματα", θέλοντας φαίνεται νά μιλούμε μόνο γιά Παραδείσους καί χαρές καί όχι γιά λύπες καί καταδίκες, παραθέτουμε κάποια σημεία από τούς λόγους τού Αγίου Νικοδήμου τού Αγιορείτου, σχετικούς μέ τήν Β΄ Παρουσία τού Χριστού καί τήν μέλλουσα Κρίση...

Λόγια πού δείχνουν μέ τί σοβαρότητα καί μέ τί ευθύνη σημείωσαν οί Άγιοι αυτοί άνθρωποι "τα περί Κολάσεως συμβαίνοντα", εξ΄ αντιδιαστολής μέ τήν σημερινή ανευθυνότητα κάποιων, ακόμη καί θεολογούντων, πού θέλουν νά αποκοιμίζουν τόν κόσμο " γιά νά μή αγριεύει (!!!)" όπως χαρακτηριστικά λέγουν...

Αλλά τόσο ο Χριστός, όσο καί οί Άγιοί Του, μίλησαν ευθαρσώς γιά τά θέματα αυτά καί δέν έκρυψαν τήν αλήθεια παρασέρνοντας τούς ανθρώπους στόν "εξ΄ αγνοίας αιώνιο όλεθρο..."

Ξεχνούν ακόμη, ότι ο άνθρωπος χωρίς φόβο Θεού, είναι ικανός γιά όλα,

πράγμα που αποτυπώνεται και στο λαϊκό γνωμικό: "ο φόβος (του Θεού), φυλάει τά έρημα (τά απροστάτευτα...)"

Καί μή ξεχνάμε, ότι όταν οί Ρώσοι ηγεμόνες έστειλαν αντιπροσωπεία στην Κωνσταντινούπολη για νά μάθουν περισσότερα για τήν Χριστιανική πίστη, και εάν είναι κατάλληλη νά τήν εισαγάγουν στον Ρωσικό λαό, εκείνο που τούς έκανε φοβερή εντύπωση και συνετέλεσε στην αποδοχή τής νέας θρησκείας ήταν οί φοβερές εικόνες τής Μελλούσης Κρίσεως και τής Κολάσεως επάνω στις τοιχογραφίες τής Αγίας Σοφίας...

ΛΟΓΟΣ περί τής Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας...

" Προσέλθετε υιοί φωτός, και ακούσατε τήν μακαρίαν και ευλογημένην φωνήν του Σωτήρος, ήτις λέγει προς ημάς. Δεύτε οί ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε τήν βασιλείαν των ουρανών. Προσέξατε, αδελφοί μου, νά μή στερηθή κανείς αυτήν τήν μακαρίαν κληρονομίαν, διότι επλησίασε ήδη...

Άς είμεθα έτοιμοι αδελφοί διότι δέν γινώσκομεν πότε ο Κύριος έρχεται, διότι η ημέρα εκείνη έρχεται , όπως έρχεται ο κλέφτης τήν νύκτα...Οίμοι (αλοίμονο), οίμοι αγαπητοί, φόβος και τρόμος ανεκδιήγητος έν εκείνη τή ώρα θέλει καταλάβει τούς ανθρώπους, και πάσα πνοή κατά τήν ώραν εκείνη θά τρέμει, ο ήλιος σκοτίζεται, η σελήνη θαμβώνει, και πάντα τά στοιχεία αλλοιούνται...

Ποταμός διαρρέει και κοχλάζει μετά βοής μεγάλης. Σκώληκες θανατηφόροι και φαρμακεροί αναβρύουν και επιθυμούν νά φάγουν σάρκας αμαρτωλών, χάσματα δείχνονται σκοτεινότερα και εκδέχονται καταδίκους...

Και τίς δύναται αγαπητοί νά λέγει όλα τά λυπηρά που απαντυχαίνουν στους ταλασίπωρους αμαρτωλούς; τούς δέ δικαίους περιχαρής ευφροσύνη αναμένει....

Αλλοίμονον, αλλοίμονον τότε είς τόν νικημένον, ότι θέλει εμπτυσθή και υβρισθή υπό των Αγγελικών δυνάμεων, στεκόμενος σκυθρωπός και κατηφής...και από εκεί δεμένος συρνόμενος και δερνόμενος, θέλει παραδοθεί Αγγέλοις φοβεροίς, νά τόν πηγαίνουν στάς αιωνίους Κολάσεις μαζί μέ τούς δαίμονας όπου τόν επλάνεσαν, είς απώλειαν τής σαρκός όπου έπραξε τά κακά, και είς καύσιν τής ψυχής όπου υπήκουσε είς τά πονηρά, και θέλει βαλθεί είς ατελεύτητον Κόλασιν..."

(από τό βιβλίο του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου: " Χριστοθήεια των Χριστιανών", σελίς 385...,Α΄ έκδοση στην Βενετία τό 1803μχ, ανατύπωση από τίς εκδόσεις Β. Ρηγόπουλου, Θεσ/κη)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ !

Οί φλεγόμενοι τόποι τής Κολάσεως, κατά μία αρχαία Αγιορείτικη απεικόνιση.
Ο Θεός να δώσει ποτέ νά μή τούς γνωρίσουμε...

Τά όσα περιέχει τό άγνωστο, μέχρι και πρόσφατα, αυτό κείμενο, τού Νικολάου Μοτοβίλωφ, είναι πράγματι φοβερά. Οί ημέρες πού διερχόμαστε είναι ασφαλώς αποκαλυπτικές και οί διάφορες θεωρίες πού κυκλοφορούνε για την άλλη ζωή και πού τίς πιστεύουνε εύκολα οί περισσότεροι άνθρωποι, είναι πέρα για πέρα παραπλανητικές. Η αλήθεια θα είναι οδυνηρή και δυστυχώς η "φυλακή" και τα βάσανα αιώνια για όσους απιστούν και παραμερίζουν παρόμοιες αποκαλύψεις...

" Είναι θέλημα Θεού να πληροφορηθεί ο κόσμος μας, των εσχάτων

καιρών, την αίσθηση των βασάνων που θα έχουν όσοι καταδικασθούν στα αιώνια δεινά, και πως θα συμμετέχουν σ' αυτά όχι μόνο με την ψυχή, αλλά και με το σώμα τους...

Για τον λόγο αυτό παραθέτομε περικοπές από το νέο-ανακαλυφθέν χειρόγραφο του Νικολάου Μοτοβίλωφ (1808-1879), με περιεχόμενο την αυτοβιογραφία του, στο οποίο υπάρχουν πράγματι πολλές αποκαλύψεις για τα χρόνια μας και για αυτά που έρχονται...

Στο βιβλίο «**Αποκαλυπτικό υπόμνημα**», έκδοση Ορθοδόξου Κυψέλης Δεκ. 2005, ο Άγιος Σεραφεΐμ του Σαρώφ, ο Άγιος Αντώνιος του Βορόνεζ και άλλοι Άγιοι, εξηγούν στον ίδιο τον Μοτοβίλωφ, (αλλά έμμεσα και σε μας), **ότι οι πιστοί άνθρωποι των εσχάτων καιρών θα πάσχουν, δυστυχώς οι περισσότεροι, από ψυχικές ασθένειες δαιμονικής προέλευσης, που θα είναι ανακατεμένες με θεϊκές πνευματικές παρακλήσεις μέσα στην ζωή τους.**

Κανείς από τους άλλους ανθρώπους δεν θα μπορεί να διακρίνει τι θά είναι εκ Θεού, και τι όχι. Όσοι υπομείνουν αυτή την κατάσταση, με τρόπο θεάρεστο, θα σωθούν.

Ο ίδιος ο Κύριος αποκάλυψε στον άγιο Σεραφεΐμ του Σαρώφ ότι, αν και δεν οφειλόταν αυτό σε αμαρτίες του Μοτοβίλωφ, παραχώρησε να ενοικήσει σ' αυτόν, για ένα διάστημα, ένα πολύ ισχυρό δαιμονικό πνεύμα, για να γίνει τύπος των ανθρώπων του μέλλοντος, που θα πάσχουν με παρόμοιο τρόπο.

Αυτό το πονηρό πνεύμα δημιούργησε καταστάσεις Κολάσεως, που έζησε και περιγράφει ο ίδιος ο παθών Μοτοβίλωφ, ο οποίος όμως δεχόταν κατά διαστήματα θεϊκή παρηγοριά...

Η αίσθηση της γέεννας του πυρός...

«Μετά ο Άγιος Μητροφάνης έδωσε εντολή στον Επίσκοπο Αντώνιο να με διαβάσει, πράγμα που αυτός ανέθεσε στον πνευματικό του, τον πατέρα Βαρλαάμ. Αλλά πρώτα απ' όλα μου είπαν να κάνω αγιασμό και να διαβάσω παράκληση στον Αρχάγγελο Μιχαήλ.

Παρακάλεσε να το κάνει ο εφημέριος του ναού των Αγίων Αρχαγγέλων. Και όταν τελειώσαμε την παράκληση και τον αγιασμό **ο δαίμονας άρχισε τόσο πολύ να με καίει που στην επιδερμίδα μου άρχισε να εμφανίζεται η καπνιά**, ώστε αναγκαζόμουν να αλλάζω συχνά, επειδή τα ρούχα μου γρήγορα γίνονταν μαύρα.

Η καπνιά έβγαινε μαζί με τον ιδρώτα γι' αυτό έπρεπε πολλές φορές την

ημέρα να πλένω το πρόσωπο μου, γιατί αλλιώς γινόμεουν σαν Αιθίοπας». (από τη σελ. 61)

«Δεν υπάρχουν λέξεις να περιγράψω και δεν μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου τα βάσανα που υπέφερα, που ήταν σαν τα αιώνια βάσανα. Αυτά κράτησαν τρεις μέρες και τρεις νύχτες, και δεν θα τα άντεχα αν δεν μου έδινε δύναμη ο Θεός. Όλα αυτά τα τρία εικοσιτετράωρα δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι.

Έπρεπε να τρώω και να πίνω λόγω της αδυναμίας της ανθρώπινης φύσης που δεν μπορεί να ζει χωρίς τροφή και νερό. Όμως αυτά που έτρωγα και έπινα χάνονταν μέσα μου σαν μέσα στην άβυσσο και αισθανόμουν νηστικός, και όλο αυτό τον καιρό κάποιος αόρατος αλλά καλός και πολύ συμπαθητικός μου μιλούσε με τρυφερή και ήρεμη φωνή.

Και τώρα που γράφω αυτά, στις 12 Αυγούστου του 1861, την παραμονή της ανακομιδής των τιμών λειψάνων του αγίου Τύχωνα του Ζαντόνσκ, μου φαίνεται πως ήταν η φωνή του μεγάλου Γέροντα πατρός Σεραφείμ, ο οποίος συχνά εμφανιζόταν στον Επίσκοπο Αντώνιο για να τον καθοδηγεί (για τη σωτηρία του Μοτοβίλωφ εννοείται, και τη θεραπεία του)...» (από τη σελ. 62)

«Αυτά είναι τα βάσανα που θα προκαλεί η άσβεστη φλόγα της Κολάσεως η οποία θα καίει τους αμαρτωλούς χωρίς οι ίδιοι να καίγονται (καί να πεθαίνουν ποτέ...)

Απ' αυτή την φλόγα υπέφερε ο πλούσιος (του Ευαγγελίου) και αυτή του προκαλούσε δίψα που δεν μπορούσε να ικανοποιήσει, γι' αυτό και παρακαλούσε τον φτωχό Λάζαρο, που στην γήινη ζωή του ήταν φτωχός, όμως στη ζωή του μέλλοντος αιώνα ήταν πλούσιος και αναπαυόταν στους κόλπους του Αβραάμ. Τον παρακαλούσε ο πλούσιος να του δώσει έστω και μία σταγόνα νερό να δροσιστεί, αλλά αυτό ήταν αδύνατον διότι όταν ζούσε στη γη δεν φρόντισε να τηρήσει τις εντολές του Κυρίου και να φυλάξει το νόμο του Θεού. Αφού δεν το έκανε σ' αυτή την πρόσκαιρη ζωή, γι' αυτό και στερήθηκε των αγαθών της ζωής του μελλοντικού αιώνα.

Εδώ στη γη σπέρνουμε καλό και κακό, ενώ εκεί θα είναι ο καιρός να μαζέψουμε τους καρπούς, και ο καθένας θα λάβει αυτά που του αξίζουν. Τώρα ο Θεός μου δίνει να δοκιμάσω τι στην πραγματικότητα θα είναι η φλόγα της Κολάσεως. Εγώ, άνθρωπος που έχει πτυχίο πανεπιστημίου, πρέπει να το δοκιμάσω στον εαυτό μου για να πω κάποτε στους συναδέλφους μου τους επιστήμονες, ιδίως σ' αυτούς που σπουδάζουν σε θεολογικές σχολές και ετοιμάζονται να γίνουν κληρικοί, αρχιμανδρίτες και

ιεράρχες, να τους πω, ότι τα βάσανα που θα προκαλεί η φλόγα της κολάσεως δεν θα είναι μόνο βάσανα συνειδήσεως.

Όχι μόνο από λύπη και ντροπή για τις αμαρτίες τους θα υποφέρουν οι αμαρτωλοί αλλά και από πραγματικούς σωματικούς πόνους. Διότι κατά την ανάστασή μας από τους νεκρούς εμείς θα λάβουμε την ίδια σάρκα που έχουμε και τώρα, που λάβαμε από την μητέρα μας και τον πατέρα μας... (από τη σελ. 63)

«Ψέματα λένε οι μοντέρνοι θεολόγοι (αναφέρεται στους Ρώσους, αν και άρχισαν να εμφανίζονται και στην Ελλάδα τέτοιες ιδέες), ότι δεν θα αναστηθούμε με την ίδια σάρκα, και μ' αυτά που λένε καταστρέφουν τους ανθρώπους που δεν είναι σταθεροί στην πίστη. Και αν αυτοί οι θεολόγοι δεν μετανοήσουν δημόσια για να διορθωθούν και να επιστρέψουν στην αληθινή πίστη και οι άνθρωποι τους οποίους αυτοί έχουν αποπλανήσει, τότε οι ίδιοι αυτοί οι θεολόγοι θα δοκιμάσουν ίδια με τα δικά μου ή και χειρότερα βάσανα.

Μέσα μου φλεγόταν η φλόγα της Κολάσεως αλλά εγώ δεν καιγόμουν. Όμως για να είναι φανερά τα σημεία, έκανε ο Θεός, για να καταλαβαίνουν οι άνθρωποι ότι η φλόγα αυτή είναι πραγματική, να βγάζει το σώμα μου καπνιά...»

«Όλα αυτά τα διηγήθηκα λεπτομερώς στον Αρχιεπίσκοπο Αντώνιο και αυτός μου έδωσε την έξης εντολή: **να τα φυλάξω αυτά στην καρδιά μου και να τα αποκαλύπτω μόνο σ' εκείνους που φοβούνται τον Κύριο έως ότου έλθει ο καιρός να γίνουν αυτά γνωστά σ' όλο τον κόσμο {και ήρθε τώρα με την εύρεση του χειρογράφου}.**

Αναφέρω και τον λόγο του που μου έλεγε συχνά, σχετικά μ' αυτή την υπόθεση: "Μήπως ο Κύριος που έκανε τόσα θαύματα στην ζωή σας και σας έδωσε τόσες αποκαλύψεις το έκανε μόνο για σας, να στερεωθείτε στην πίστη; Εσείς και χωρίς αυτά θα ήσασταν πιστός σ' Αυτόν και θα μπορούσατε να σωθείτε.

Όλα αυτά χρειάζονται για τον κόσμο, για να πειστούν οι άνθρωποι ότι ο Ιησούς Χριστός και χθες και σήμερα είναι ίδιος και στους αιώνες. Ότι το Πνεύμα του Θεού που παλιά ενεργούσε στους εκλεκτούς του ενεργεί και σήμερα και μοιράζει σ' όποιον θέλει τα χαρίσματα Του.

Όλα αυτά σας τα έδωσε ο Θεός όχι μόνο για τον εαυτό σας αλλά και για να τα κάνετε φανερά σ' όλο τον κόσμο. και όταν εγώ δεν θα βρίσκομαι πια στη ζωή, και έλθει ο καιρός να σταματήσουν τα βάσανα σας, να τα αποκαλύψετε για την δόξα του Θεού και την ωφέλεια όλων αυτών που επιζητούν την σωτηρία τους και όχι μόνο αυτών αλλά και εκείνων των

ανθρώπων που δεν φροντίζουν για την σωτηρία τους ή δεν ξέρουν τι είναι η σωτηρία, γιατί ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός φανέρωσε τον εαυτό Του και σ' εκείνους που δεν Τον αναζητούσαν". Αυτό λοιπόν, κάνω τώρα σύμφωνα με την εντολή του».

«Συνεχίζω την διήγηση μου. Προς το τέλος του τρίτου εικοσιτετραώρου αυτή η φλόγα της γέεννας που φλεγόταν μέσα μου χωρίς να καίγομαι έγινε τόσο ισχυρή που τα κόκαλα μου άρχισαν να τρίζουν. Εγώ αλαφιασμένος έτρεξα στον Αρχιεπίσκοπο Αντώνιο. Θα χαθώ για πάντα, του είπα, αν δεν μου δώσετε λίγη ανακούφιση, χάνω τα λογικά μου και φοβάμαι να μην αυτοκτονήσω. Αν δεν με βοηθήσετε θα πεθάνω εδώ κάτω στα πόδια σας, γιατί τα κόκαλά μου και όλα τα σωθικά μου τα τρώει η φλόγα της Κολάσεως. Εκείνος με κοίταξε με βλέμμα γεμάτο καλωσύνη και μου είπε:

"Όλοι μας είμαστε καλοί στο να αμαρτάνουμε, όμως για να μετανοήσουμε δεν έχουμε όρεξη. **Η μετάνοια δεν είναι μια απλή εξομολόγηση των αμαρτιών μας. Μετάνοια σημαίνει να υπομένουμε τα πάντα μέχρι να τις εξαλείψουμε, έως "τον έσχατον κοδράντην"** (μέχρι τό τελευταίο χρεωστούμενο νόμισμα -- Ματ. 5, 26), όπως είπε ο Σωτήρας".

Έχασα την τελευταία ελπίδα, τα πόδια μου λύγισαν, έχασα την ισορροπία μου και παρά λίγο να έπεφτα κάτω, αν δεν με κρατούσε ο Αρχιεπίσκοπος Αντώνιος.

"Τι να κάνουμε, μου είπε, τα βάσανα σας είναι φοβερά, τουλάχιστον να μην απελπίζεστε αλλά να ελπίζετε στην βοήθεια της Παναγίας, στις πρεσβείες Της. Θυμηθείτε όσα είχε κάνει για σας, είναι δυνατόν μετά από τόσες ευεργεσίες να σας αφήσει χωρίς παρηγοριά; ο Κύριος σπλαχνίζεται τους αμαρτωλούς που μετανοούν και μέσω Αυτής Τον ικετεύουν για την άφεση των αμαρτιών τους".

Μετά μου έφερε ένα μεγάλο ποτήρι κρασί και μου έδωσε να το πιω με τα εξής λόγια:

"Είναι από τον άγιο Μητροφάνη". Το ήπια. Η φλόγωση που αισθανόμουν μέσα μου θα έπρεπε να δυναμώσει, αν ήταν μια φυσική φλόγωση, εγώ όμως αντίθετα αισθάνθηκα μέσα μου μια γλυκιά δροσούλα και ανακούφιση. Η φλόγα άρχισε να εξασθενεί και οι πόνοι υποχώρησαν. ο Αρχιεπίσκοπος Αντώνιος είπε:

"Να πάτε τώρα στον πατέρα Βαρλαάμ, να του εξομολογηθείτε όλες τις αμαρτίες σας και αύριο να κοινωνήσετε των Ζωοποιών Μυστηρίων του

Κυρίου". Στην εξομολόγηση αισθανόμουν τα κόκαλά μου να σπάζουν και τα άκρα μου, χέρια και πόδια, να αποχωρίζονται από το υπόλοιπο σώμα μου. Αναγκάστηκα να κρατάω με τα χέρια μου το στομάχι, γιατί μου φαινόταν καθώς περπατούσα, ότι έχει ανοίξει η κοιλιά μου και τα σπλάχνα μου θα πέσουν κάτω...

Όταν, στην εκκλησία του Τιμίου Σταυρού, πήγα να κοινωνήσω, το δεξί μου χέρι έκανε μια απότομη κίνηση, σαν να το έσπρωξε κάποια δύναμη, και παρά λίγο να χτυπήσω το άγιο Ποτήριο με τα Άχραντα Μυστήρια που κρατούσε στα χέρια του ο Ιερομόναχος ο οποίος με κοινωνούσε. **Μετά την Θεία Κοινωνία τρεις - τέσσερις μέρες αισθανόμουν ανακούφιση. Συνέχιζαν να διαβάζουν τους εξορκισμούς διότι ο δαίμονας δεν έλεγε το όνομά του».** (από τις σελ. 64 - 67)

Η αίσθηση του κρύου και του Τάρταρου...

«Λίγες μέρες μετά - δεν θυμάμαι πόσες ακριβώς και δεν θέλω να λέω ψέμα όταν πρόκειται για την αλήθεια του Θεού - άρχισα να κρυώνω τόσο πολύ που καλύτερα να πω πως δεν ήταν κρύο αυτό που αισθανόμουν αλλά παγωνιά. Ανέβαινα πάνω σε αναμμένη σόμπα αλλά ούτε εκεί δεν μπορούσα να ζεσταθώ.

Πήγαινα και στεκόμουν μπροστά στο αναμμένο τζάκι αλλά ούτε αυτό με βοηθούσε. **Αλλά το πιο άσχημο και το πιο τρομερό ήταν το ότι η ίδια φωτιά δεν με έκαιγε, σαν να έχασε αυτή για μένα την καυστική της δύναμη και δεν μπορούσε να κάψει την σάρκα μου που ήταν σαν πάγος. Αν, για παράδειγμα, έβαζα το χέρι μου πάνω στα αναμμένα κάρβουνα και το κρατούσα αρκετή ώρα, η φωτιά όχι μόνο δεν το έκαιγε αλλά ούτε το θέρμαινε, μόνο το μαύριζε με καπνιά.**

Όταν το άκουσε ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αντώνιος με ρώτησε: «Είναι αλήθεια ότι δεν σας καίει η φωτιά; Θα ήθελα μόνος μου να το δω!».

«Ορίστε, του είπα, δυστυχώς για μένα αυτό είναι αλήθεια, διότι όχι μόνο δεν μπορώ για λίγο να ζεσταθώ αλλά ούτε αισθάνομαι θερμότητα, όταν βάζω το χέρι μου στην φωτιά». Έφεραν ένα κερί. Εγώ δεκαπέντε λεπτά κρατούσα το χέρι μου πάνω στο κερί και αυτό **όχι μόνο δεν κάηκε αλλά ούτε ζεστάθηκε, μόνο μαύρισε από καπνιά!!!**

Αυτή η κατάσταση, που αισθανόμουν ανυπόφορο κρύο και ήμουν σαν ένα κομμάτι πάγου, κράτησε δύο

εικοσιτετράωρα. Θα έλεγα ότι δεν ξέρω πως το άντεξα αν δεν έβλεπα πραγματικά ότι ο ίδιος ο Κύριος και Θεός με βοηθούσε με την ευσπλαχνία Του να αντέξω αυτό το ανυπόφορο μαρτύριο.

Όπως και πριν η ίδια αόρατη ιλαρή, τρυφερή και γεμάτη αγάπη φωνή, μου εξηγούσε ότι αυτή η παγωνιά που αισθάνομαι είναι το αιώνιο κρύο των Ταρτάρων, του Κάτω Κόσμου όπου δεν υπάρχει θέρμη...

Αυτό το διδάσκει η Αγία του Θεού Εκκλησία, όμως το αρνούνται οι μοντέρνοι θεολόγοι, και γι' αυτό το λόγο τα Τάρταρα θα είναι κατεξοχήν ο δικός τους κλήρος στην μέλλουσα ζωή....

Μετά ο Σεβασμιώτατος Αντώνιος μου είπε να κοινωνήσω πάλι των Αχράντων και Ζωοποιών Μυστηρίων του Κυρίου, «οίς ζωούται και θεούται πας ο τρώγων Σε και πίνων εξ ειλικρινούς καρδίας» (από την ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως) με πίστη και αγάπη, όπως είπε. Αυτά τα Ζωοποιά Μυστήρια καταστρέφουν την εξουσία του διαβόλου πάνω στον άνθρωπο και τον καθαρίζουν όλο, και την ψυχή και το σώμα, αν υπάρχει γι' αυτό, θέλημα του Θεού Παντοκράτορα.

Δεν τελείωσαν όμως εδώ τα βάσανα μου, τα όποια η πρόνοια του Θεού μου έδωσε να δοκιμάσω για να καταλάβω τι είναι τα αιώνια βάσανα. Μετά από τρεις ή τέσσερις ημέρες, της γλυκύτατης θείας παρηγοριάς και ανακούφισης, ήλθε και η τρίτη δοκιμασία». (από τις σελ. 67 - 69)

Το ακοίμητο σκουλήκι...

«Αυτό κράτησε μόνο 36 ώρες, και όμως αυτό το βάσανο ήταν χίλιες φορές χειρότερο από τα δύο προηγούμενα, και μέχρι τώρα δεν μπορώ να καταλάβω πως το άντεξα, αν και είχα την βοήθεια του Θεού. Αυτό το βάσανο είναι το χειρότερο απ' όλα τα βάσανα στον κόσμο, και αν αυτό, τότε, που κράτησε περίπου 36 ώρες ή λίγο παραπάνω, πάντως όχι πάνω από 50, μου φάνηκε τόσο ανυπόφορο, τότε τι να πω για εκείνη την κατάσταση που θα υπάρχει στην Κόλαση, στο αιώνιο σκότος, όπου δεν υπάρχει η βοήθεια του Θεού και οι ψυχές ξέρουν ότι αυτή η κατάστασή τους είναι αιώνια, και δεν μπορεί να αλλάξει!!!

Φανταστείτε ότι μέσα σας υπάρχουν εκατομμύρια σκουλήκια και σκνίπες που τρώνε από μέσα τη σάρκα σας και κάθε στιγμή είναι έτοιμα να βγουν στην επιφάνεια και

να σκεπάσουν το σώμα σας. Τα βλέπετε με τα μάτια σας, μπορείτε να τα αγγίξετε, αλλά δεν μπορείτε να απαλλαχθείτε απ' αυτά. Σκεφτείτε ότι όλα όσα αγγίζετε αμέσως γεμίζουν σκουλήκια τα όποια βλέπετε μόνο εσείς. Δεν μπορείτε να πίνετε και να τρώτε, γιατί θα πίνετε και θα τρώτε μόνο σκουλήκια...

Φανταστείτε όλα αυτά, και τότε εν μέρει θα μπορέσετε να καταλάβετε τι σημαίνει το ακοίμητο σκουλήκι και τι βάσανα είχα δοκιμάσει μέσα σ' αυτές τις τριάντα έξι ή πενήντα ώρες που μου φάνηκαν ολόκληροι αιώνες. Παρά λίγο να πέθαινα της πείνας, γιατί τίποτα δεν μπορούσα να τρώω και να πίνω από αηδία...»

«Αυτό σημαίνει το ακοίμητο σκουλήκι, το τρομερό αιώνιο βάσανο», μου είπε η ίδια ιερή και μυστική φωνή, φωνή μιας αόρατης ύπαρξης που με αγαπούσε και σπλαχνιζόταν πολύ, που ήταν τότε κοντά μου, φωνή που πάντα μου έδινε παρηγοριά. Αυτή μου εξήγησε λεπτομερώς τι σημασία έχουν τα βάσανα που δοκιμάζω.

Μόνο στον Σεβασμιώτατο Αντώνιο βρήκα μετά απ' όλα αυτά τα βάσανα τροφή χωρίς σκουλήκια - ένα μήλο που εκείνος μου έδωσε με τα εξής λόγια: «Όλα τώρα εκπληρώθηκαν, μη στενοχωριέστε, ο Κύριος θα σας ελεήσει. Αλλά όταν Αυτός μου φανέρωσε αυτά που θα έπρεπε να δοκιμάσετε και τα βάσανα που σας περιμένουν, τότε το πνεύμα μου τaráχτηκε και σκέφτηκα:

“Πώς θα γίνει αυτό; Είναι δυνατόν να το αντέξει ένας άνθρωπος;” - και ο Κύριος μου απαντούσε:

«Θα το αντέξει: «Παρά ανθρώποις τούτο αδύνατον εστί, παρά δε Θεώ πάντα δυνατά εστί» (Ματ. 19, 26). Έτσι έπλασα Εγώ τον Μοτοβίλωφ, ώστε να μπορέσει να τα αντέξει όλα. και όχι μόνο αυτά που πέρασε. Αυτός θα τηρήσει το θέλημα μου μέχρι τέλους... και τότε Εγώ θα τον ευλογήσω και “ευλογών ευλογήσω... και πληθύνων πληθυνώ...” το έλεος Μου πάνω σ' αυτόν (βλ. Γεν. 22, 17) ώστε δεν θα μπορέσουν να το πιστέψουν όσοι το δουν.

Τότε θα πραγματοποιηθούν και τα λόγια που είπα Εγώ στον άγιο Μητροφάνη, και τα οποία εσύ μετέφερες στον Μοτοβίλωφ, εννοώ το έλεος και την ευλογία Μου, που του είχα υποσχεθεί».

-Εγώ, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, τόλμησα να ρωτήσω τον Κύριο: Είναι δυνατόν να υπάρχουν άλλα φοβερότερα απ' αυτά τα τρία βάσανα;

-Ναι, υπάρχουν, μου απάντησε ο Κύριος. Αλλά και αυτά για χάρη Μου θα τα αντέξει ο Μοτοβίλωφ, γιατί είμαι μαζί του, και θα κάνω ότι ο Πατέρας μου ευδόκησε να γίνει. Σε όλα αυτά θα βοηθήσει τον Μοτοβίλωφ το Άγιο

Πνεύμα, το Οποίο από τον Πατέρα εκπορεύεται και σε Μένα αναπαύεται....

-Και τι είναι αυτά τα βάσανα; τόλμησα εγώ να ρωτήσω τον Κύριο....

-Θα το δεις αργότερα, μου απάντησε ο Κύριος, γιατί δεν θέλω τίποτα να κρύψω από σένα, διότι αγαπάς Εμένα και την Παναγία Μητέρα Μου.

Δαιμονικές εμφανίσεις...

Μετά απ' αυτό άρχισαν φανερά να μου εμφανίζονται οι δαίμονες και να προσπαθούν να με φοβερίσουν. Γι' αυτό τον λόγο ο Σεβασμιώτατος Αντώνιος μου έδωσε ευλογία να κοινωνώ και δύο και τρεις φορές τη βδομάδα. Μου έδινε συνέχεια να τρώω πρόσφορα και να πίνω τον αγιασμό των Θεοφανείων...

Μου είπε επίσης να αντιγράψω ολόκληρο το Ευαγγέλιο το κατά Ιωάννην, γιατί, όπως είπε, ο άγιος Ιωάννης είναι ο κατ' εξοχήν Απόστολος που έχει τη δύναμη και την εξουσία να διώχνει τα δαιμόνια και να καταστρέφει τις μηχανορραφίες τους. Αυτή τη δύναμη του έδωσε ο Χριστός γιατί ήταν ο πιο στενός φίλος Του και ο πιο αγαπητός μαθητής.

Μια μέρα, όταν εγώ ασχολιόμουν με την αντιγραφή του Ευαγγελίου του αγίου Ιωάννου, μου παρουσιάστηκε δαίμονας με τη μορφή ενός γνωστού μου επισκόπου με την αρχιερατική του στολή και μου είπε να σταματήσω να το κάνω.

Μου είπε επίσης να τον υπακούω σε όλα γιατί, δήθεν, είναι μητροπολίτης και έχει τόση αγιότητα που μπόρεσε σαν τον Χριστό να μπει μέσα στο δωμάτιο με κλειστές πόρτες. Τον κοίταξα προσεκτικά και κατάλαβα ότι είναι όλος γεμάτος κακία και μίσος.

Έκανα επάνω μου το σημείο του Σταυρού. Εκείνος όμως εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά μου.

Μου είπε, περιφρονητικά, ότι δεν φοβάται το Σταυρό.

«Ψέματα λες, απάντησα εγώ στον δαίμονα, δεν είσαι ο μητροπολίτης που γνωρίζω. Καταλαβαίνω ότι είσαι δαίμονας, μη μου λες ότι δεν φοβάσαι τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Χριστού, με τη δύναμη Του θα σε εξαφανίσω».

Δεν ξέρω που βρήκα θάρρος. Σηκώθηκα από τη θέση μου και τον πλησίασα. Άρχισα να τον σταυρώνω απ' όλες τις πλευρές. Ξαφνικά ο δαίμονας μπροστά στα μάτια μου άλλαξε μορφή και εξαφανίστηκε, κάνοντας φοβερό θόρυβο και σκορπώντας σπινθήρες προς όλες τις κατευθύνσεις.

Εγώ νόμιζα ότι θα πεθάνω από τον φόβο μου. Έτσι όπως ήμουν με ελαφρά ρούχα, παρ' όλο που ήταν ένδεκα το βράδυ, ήταν Νοέμβριος μήνας και έξω είχε χιόνι, έτρεξα στον δεσπότη μου.

-Τι έχετε; με ρώτησε ο Αρχιεπίσκοπος μόλις με είδε. Του τα διηγήθηκα όλα και τον παρακάλεσα να με φιλοξενήσει προσωρινά στο σπίτι του. Εκείνος απάντησε:

«Για χάρη σας είμαι έτοιμος να κάνω όλα όσα θέλετε. Να ξέρετε, όμως, ότι ο εχθρός διάβολος ακόμα και στο ναό, την ώρα της Θείας Λειτουργίας πειράζει τους λειτουργούς του Θεού. Μη νομίζετε ότι εδώ στο σπίτι μου θα μπορέσετε να κρυφθείτε απ' αυτόν. Το καλύτερο που θα μπορούσατε να κάνετε σ' αυτή την περίπτωση είναι, να προσεύχεστε στην Παναγία...».

Η πιο φοβερή αποκάλυψη:

Είπε επίσης, ο Σεβασμιώτατος, και το έξης: «Να πείτε στον πατέρα Βαρλαάμ να συνεχίσει να διαβάζει τους εξορκισμούς και να αναγκάσει το δαιμόνιο να πει το όνομα του, ποιος είναι και με ποιο τρόπο μπήκε μέσα σας». Ταυτόχρονα ο Σεβασμιώτατος έδωσε εντολή να προσεύχονται για μένα σ' όλες τις εκκλησίες της επαρχίας του...

Μετά από δώδεκα μέρες, από τότε που άρχισαν να διαβάζουν τους εξορκισμούς, το δαιμόνιο άρχισε να κλαίει. Στην αρχή νόμιζα ότι κλαίω εγώ ο ίδιος, αλλά με τη χάρη του Θεού είδα ότι δεν κλαίω εγώ αλλά κλαίει κάποιος άλλος μέσα μου, και αυτός ο κάποιος δεν ήταν άνθρωπος.

Εκείνος τότε είπε το εξής:

-Ταλαίπωρος εγώ. Ο ίδιος ο Θεός με άφησε να μπω εδώ, (μέσα σου). Είμαι ο Αβαδδών, είμαι αυτός που θα ζω μέσα στον Αντίχριστο !!!

**ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΟΤΟΒΙΛΩΦ
(1808-1879)**

Ο Νικόλαος Μοτοβίλωφ υπήρξε ένας πλούσιος κτηματίας πού γεννήθηκε το 1808 στην επαρχία Σιμπίρσκ.

Ο Νικόλαος Μοτοβίλωφ γεννήθηκε το 1808 στην επαρχία Σιμπίρσκ. Οί γονείς του ήσαν ευσεβείς χριστιανοί.

-Η μητέρα του οδήγησε τον μικρό υιό της στον στάρετς Σεραφεΐμ όταν ακόμη ήταν 6 ετών. Σε ηλικία 22 ετών αρρώστησε βαρεια καί για τρία χρόνια υπέφερε χωρίς ελπίδα θεραπείας από τους ιατρούς.

Τον Σεπτέμβριο του 1831 ήλθε από την επαρχία του Σιμπίρσκ στον στάρετς Σεραφεΐμ στο Σάρωφ ό όποιος καί τον θεράπευσε θαυματουργικά με την προσευχή του.

Στον άγιο Σεραφεΐμ ό Κύριος καί ή Αγία Μητέρα του απεκάλυψαν όλη την ζωή του Μοτοβίλωφ από την γέννηση ως τον θάνατο του, **καί του φανέρωσε το μέλλον του, αλλά το μέλλον της Ρωσίας.**

Οπλισμένος με τίς οδηγίες του αγίου Σεραφεΐμ ό Μοτοβίλωφ επήγε για το Βορόνεζ στον ενάρετο Επίσκοπο Αντώνιο...

Ευρισκόμενος εκεί τον πληροφόρησε ό Σεβασμιότατος ότi έκοιμήθη ό Στάρετς Σεραφεΐμ, όποτε με μεγάλο πόνο ψυχής ό Νικόλαος Μοτοβίλωφ αναχώρησε για το Σάρωφ. Έφθασε εκεί δυο ημέρες μετά τον ενταφιασμό του στάρετς Σεραφεΐμ. Εκεί αργότερα βρήκε εκ μέρους του στάρετς ένα επιθανάτιο μήνυμα: «Πέστε του πώς αυτό πού ελπίζει να αποκτήσει, δεν είναι γι' αυτόν. Μια άλλη του προορίζεται».

Ο Νικόλαος Μοτοβίλωφ παρ' όλη την γενναιόδωρη φύση του, την αφοσίωση του στην Παναγία από ευγνωμοσύνη για τη θεραπεία του, την προσκόλληση του στον άγιο Σεραφεΐμ του οποίου ήταν φίλος και

«ταπεινός υπηρέτης» και «τροφός» της «κοινότητος» του Ντιβέγιεβο, αγαπούσε τις περιπλανήσεις με το έλκηθρο, όσο και τα μακρινά προσκυνήματα. Καίτοι ο κόσμος τον τραβούσε, καθόταν πολλούς μήνες στο Ντιβέγιεβο και πήγαινε μόνο στην εκκλησία.

Κατά την διάρκεια μιας πολυήμερης παραμονής του στο Ντιβέγιεβο γνώρισε την Ελένη Μελιούκωφ, ανεισιά των μοναζουσών Παρασκευής και Μαρίας που ανατράφηκε από την παιδική της ηλικία στο μοναστήρι. Ο πλούσιος και ευγενής Μοτοβίλωφ παντρεύτηκε αυτή την κοπέλα από αγροτική οικογένεια και την έφερε στα κτήματα του στο Σιμπίρσκ. Με αυτόν τον γάμο διατηρήθηκαν και αυξήθηκαν οι δεσμοί που τον ένωναν με τον στάρετς Σεραφεΐμ και την Κοινότητα του Ντιβέγιεβο.

Προς το τέλος της ζωής του ο Νικόλαος Μοτοβίλωφ, [βλέποντας παντού μέσα στον κόσμο το πνεύμα το κοσμικό του αντίχριστου](#), πραγματοποιούσε συχνότερα μακρινά προσκυνήματα σε αγιασμένα μέρη της τεράστιας Ρωσίας.

Ένα μήνα πριν από το θάνατο του, ο Μοτοβίλωφ είδε ένα όνειρο που το διηγήθηκε στη γυναίκα του. Η Βασίλισσα του Ουρανού του παρουσιάστηκε και του υποσχέθηκε πως σε λίγο θα τον οδηγούσε σ' ένα προσκύνημα, μέσα σε μια άγνωστη περιοχή, όπου θα του γνώριζε Αγίους, για τους οποίους δεν είχε ποτέ ακούσει να μιλούν.

Μετά απ' αυτό το όνειρο οι δυνάμεις του άρχισαν να τον εγκαταλείπουν. Πέθανε ειρηνικά στα κτήματα του στο Σιμπίρσκ στις 17 Ιανουαρίου του 1879 σε ηλικία 71 ετών, και ενταφιάστηκε στο Ντιβέγιεβο, όπως το είχε προβλέψει ο στάρετς Σεραφεΐμ. Μετά τον θάνατο του Μοτοβίλωφ ή σύζυγος του Ελένη ήλθε και πάλι στο μοναστήρι, όπου είχε περάσει τα παιδικά και τα νεανικά της χρόνια, και έγινε μοναχή.

Η διήγηση της συνομιλίας του πατέρα Σεραφεΐμ με τον Μοτοβίλωφ, κυκλοφόρησε τον Ιούλιο του 1903, την ημέρα που ανακηρύχθηκε Άγιος. Θάλεγε κανείς πως, από τον ουρανό ψηλά, ο στάρετς δημοσίευσε ο ίδιος το έσχατο μήνυμά του.

<http://www.agiooros.net/forum/viewtopic.php?f=65&t=11811>

